

ע"פ 3731/12 - מוחמד סוילם נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3731/12

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט א' שהם

המערער: מוחמד סוילם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דין מיום 24.1.2012 ועל גזר דין מיום 25.3.2012, של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"פ 9830-10-10, שניתנו על ידי כב' השופטת ק' רג'יניאנו

בשם המערער: עו"ד גיא עין-צבי; עו"ד רני בנאי

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו ולחלופין על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז, בת"פ 9830-10-10, שניתנו על ידי כב' השופטת ק' רג'יניאנו.

2. המערער הורשע, ביום 24.1.2012, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום,

עמוד 1

כמפורט להלן: באישום הראשון - כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); באישומים הרביעי והשביעי - בשתי עבירות של ניסיון למעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובשתי עבירות גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; באישומים החמישי והשישי - בשתי עבירות שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין; באישום השמיני - מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; ושוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

המערער זוכה מעבירה שעניינה מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, אשר יוחסה לו באישום השני, ומעבירה של גניבה, לפי סעיפים 383 ו-384 לחוק העונשין, אשר יוחסה לו במסגרת האישום השלישי, לאחר שהמשיבה חזרה בה מאישומים אלו.

3. ביום 25.3.2012, נגזר דינו של המערער, והושתו עליו העונשים הבאים: שתי שנות מאסר לריצוי בפועל בגין העבירה של שהייה שלא כדין בתחומי הארץ, ושש שנות מאסר לריצוי בפועל, אשר ירוצו באופן מצטבר, בגין יתר העבירות; 12 חודשי מאסר על-תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המערער עבירה של אלימות ועבירת רכוש מסוג פשע; 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המערער עבירת אלימות ועבירת רכוש מסוג עוון, כאשר התנאי לא יחול על עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב; ופיצוי בסך 1,000 ש"ח, לכל אחת מן המתלוננות באישומים הרביעי עד השמיני.

המערער ממאן להשלים עם הרשעתו בדין ועם העונש שהוטל עליו, ומכאן הערעור.

כתב האישום שהוגש נגד המערער

4. ביום 6.10.2010, הוגש נגד המערער כתב אישום הכולל שמונה אישומים, אשר מופיעים בסדר כרונולוגי, כאשר העבירות המיוחסות למערער באישומים השני עד השביעי, בוצעו, על פי הנתען, בתקופה שבה שהה המערער שלא כדין בישראל. להלן אסקור את האישומים על פי סדרם, ראשון ראשון ואחרון אחרון.

5. במסגרת האישום הראשון נטען על ידי המשיבה, כי המערער, שהוא תושב הרשות הפלסטינאית, נכנס למדינת ישראל ושהה בה, בין התאריכים 8.8.2010 - 21.9.2010, ללא היתר כניסה לישראל.

6. באישום השני נטען, כי ביום 8.8.2010, בשעה 07:00 או בסמוך לכך, התנפל המערער על הגברת ג' ג' (להלן: ג' או המתלוננת באישום השני), אחז בה בחוזקה ותפס בחזה באמצעות ידיו. משצעקה ג' בבהלה, נמלט המערער מהמקום באמצעות אופניו. נטען בכתב האישום, כי המערער ביצע את המעשה האמור, לשם גירוי או סיפוק מיני, בלא הסכמתה של ג', וזאת תוך שימוש בכוח.

7. לפי עובדות האישום השלישי, ביום 12.8.2010, בשעה 06:45 או בסמוך לכך, רכב המערער על אופניו וניגש לגברת מ' מ' (להלן: מ' או המתלוננת באישום השלישי), בעת שהיא צעדה ברחוב רמז בעיר כפר-סבא, ונטל ממנה את תיקה אשר היה תלוי על כתפה, וזאת בלא הסכמתה וכאשר בכוונתו לשלול אותו ממנה שלילת קבע. בתיקה

של מ' היו, באותה עת, ארנק ובו כרטיס אשראי, 50 ₪ במזומן, תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיסים שונים.

8. באישום הרביעי נטען, כי ביום 18.8.2010, בשעה 07:00 או בסמוך לכך, בעת שצעדה הגברת ד' ס' (להלן: ד' או המתלוננת באישום הרביעי) במנהרה (להולכי רגל מרעננה לכיוון כפר סבא), המערער זינק לעברה והצמיד את גופה לדופן המנהרה באמצעות שתי ידיו. המערער ניסה לנשק את ד' בפיה, אך היא התנגדה לכך והצליחה להשתחרר מאחיזתו. לאחר מכן, נטל המערער מ-ד' את תיקה והתרחק מן המקום. משהחלה ד' לרוץ אחרי המערער, חזר הלה על עקבותיו, ביקש מ-ד' סליחה ולאחר מכן תפס בה שוב, הפיל אותה על הדשא, שכב על גופה, ניסה לנשק אותה בפיה, הרים את חולצתה וניסה לנשק את חזה. ד' צעקה והתנגדה למעשיו של המערער, וכאשר הוא קם ממנה היא ניסתה להתקשר לעזרה, באמצעות הטלפון הנייד שברשותה. בתגובה, נטל המערער ממנה את הטלפון הנייד, ללא הסכמתה, כשבכוונתו לשלול אותו ממנה שלילת קבע, ונמלט מן המקום. נטען באישום זה, כי המערער ניסה לבצע את המעשה לשם גירוי או סיפוק מיני, בניגוד להסכמתה של ד', תוך שימוש בכוח. כתוצאה ממעשיו של המערער, נגרמו ל-ד' שריטות בגופה.

9. באישום החמישי נטען, כי ביום 29.8.2010, בשעה 17:00 או בסמוך לכך, ניגש המערער לגברת ג' ח' (להלן: ג' ח' או המתלוננת באישום החמישי), בעת שהיא צעדה במנהרה, דחף אותה והפיל אותה ארצה. המערער רכן מעל המתלוננת והתכופף לעבר תיק שהיה ברשותה. ג' ח' התנגדה למעשיו של המערער, בעטה בו באמצעות רגלה וצעקה "הצילו". בתגובה, סימן המערער ל-ג' ח' להיות בשקט והושיט את ידו לכתפה. ג' ח' מסרה למערער את תיקה והוא נמלט מן הזירה על אופניו.

10. על פי עובדות האישום השישי, ביום 1.9.2010, בשעה 21:15 או בסמוך לכך, זינק המערער לעבר הגברת ר' ד' (להלן: ר' או המתלוננת באישום השישי), בעת שהיא הלכה במנהרה, אחז בחולצתה ודחף אותה לקיר. כתוצאה מכך, נפלה ר' והמערער תפס את ידה ונטל ממנה מכשיר MP3 וטלפון נייד. לאחר ש-ר' החלה לזעוק לעזרה, הורה לה המערער להיות בשקט וניסה ליטול שקית בד שהייתה ברשותה. משלא הצליח ליטול את שקית הבד, החל המערער להימלט מן המקום ברכיבה על אופניו. בשלב זה, ניסתה ר' להכות אותו באמצעות שקית הבד ובתגובה ירק המערער על חולצתה. נקדים את המאוחר ונציין, כבר עתה, כי יריקה זו הביאה לזיהויו של המערער באמצעות בדיקת דנ"א שנערכה לדגימה שנמצאה בחולצתה של המתלוננת.

11. באישום השביעי נטען, כי ביום 3.9.2010, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, בעת שצעדה הגברת צ' י' (להלן: צ' או המתלוננת באישום השביעי) במנהרה, הגיע המערער מאחוריה כאשר הוא רכוב על אופניו והורה לה לעצור. לאחר ש-צ' עצרה, דחף אותה המערער וכתוצאה מכך היא נפלה ונחבלה בזרועה. המערער אחז בזרועותיה של צ' בחוזקה וניסה לנשק אותה בפיה. צ' התנגדה לכך והסיטה את פניה הצידה. בתגובה, סימן לה המערער להיות בשקט ולאחר מכן נטל ממנה את תיקה, ללא הסכמתה, ונמלט מן המקום.

12. על פי עובדות האישום השמיני, ביום 21.9.2010, בשעה 21:00 או בסמוך לכך, ניגש המערער אל עבר הגברת ש' מ' (להלן: ש' או המתלוננת באישום השמיני) בעת שהיא צעדה במנהרה, הניח את ידיו על כתפה ודחף אותה לעבר הקיר. כתוצאה מכך, נפלה ש' ארצה. המערער איים על ש' באמצעות אגרופו ואמר לה: "אם לא תביאי את מה שיש לך, אני הורג אותך". בתגובה לאיום זה, ביקשה ש' מהמערער שלא יפגע בה, ואמרה לו כי ייקח את כל מה שיש בתיקה. המערער שאל את ש' "מה עוד יש בתיק" ולאחר שענתה לו כי אין בו דבר, אמר לה המערער "תני לי לגעת לך

בשדיים". בתגובה, התחננה ש' בפני המערער שלא ייגע בה ואחזה בחולצתו, ולמרות זאת דחף אותה המערער והשכיב אותה על הקרקע. המערער משך כלפי מטה את הגופייה שלבשה ש' ונגע בחזה באמצעות ידו. משצעקה ש' "הצילו", נטל המערער את ארנקה וברח מהמקום ברכיבה על אופניו. כתוצאה ממעשיו של המערער, נפגעה ש' בברכה.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

13. ביום 24.1.2012, ניתנה הכרעת דינו של בית משפט קמא, אשר בגדרה הורשע המערער בעבירות שפורטו בפסקה 2 לעיל.

14. בית משפט קמא ציין, כי בתשובתו לכתב האישום, הודה המערער באישומים הראשון והשישי וכפר ביתר האישומים. נטען על-ידי המערער, כי הוא לא היה במקום במועדים הרלוונטיים לאישומים בהם הוא כפר. לאחר שמיעת הראיות, וטרם שנשמעו הסיכומים בתיק, הודיעה התביעה על חזרתה מהאישומים השני והשלישי, וביקשה לזכות את המערער מאישומים אלה. בהתאם לכך, האישומים שנותרו במחלוקת, אשר בהם דנה הכרעת הדין, הם האישומים הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני בלבד.

15. בית משפט קמא סקר בהרחבה בהכרעת דינו את העדויות ואת יתר הראיות אשר הובאו בפניו, לגבי כל אחד מהאישומים. התביעה זימנה לעדות את המתלוננות באישומים מושא הכרעת הדין, ואת החוקרים בתיק, ובנוסף העידו מספר מומחים: מומחה המז"פ לב ווסקוביניק; פרופסור עוזי מוטרו; והמומחה רוני אברהמי, אשר העיד בעניין איכון מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשות המערער. הודעות המערער בחקירה במשטרה הוגשו בהסכמה (ת-1/ת-5), כאשר המערער עצמו לא העיד בפני בית משפט קמא.

16. תחילה, פירט בית המשפט את העובדות הנוגעות למעצרו של המערער לאחר שהוגשה תלונה במשטרה, בעקבות האירוע המתואר באישום השמיני, דבר שהוביל לחקירתו של המערער ולהגשת כתב האישום נגדו. ביום 21.9.2010 בשעה 21:35, התקבלה במוקד המשטרה הודעה, שנמסרה על-ידי אמה של ש', היא המתלוננת באישום השמיני, על אירוע שבמסגרתו בן מיעוטים חטף תיק השייך לבתה וברח על גבי אופניו לכיוון צפון. באותו יום, בשעה 21:59, עוכב המערער עת היה בכביש 4 בצד ימין של הכביש (מדרום לצפון) בסמוך למפעל קופסאות פח, צפונית לצומת רעננה צפון. המערער הובא לתחנת המשטרה בכפר-סבא, שם הוחלט על מעצרו. לאחר שנגבתה הודעה מ-ש', נחקר המערער לגבי האירוע מושא האישום השמיני ולגבי אירועים נוספים שהתרחשו באותו אזור. בית משפט קמא ציין, כי החוקר רונן גולן (להלן: רונן), אשר היה אחראי על חקירת האירוע, העיד כי עובר למעצרו של המערער התקבלו במוקד המשטרה מספר תלונות על אירועים דומים אשר התרחשו באותה סביבה, וכי בעת מעצרו של המערער, אסף רונן את התלונות הקודמות לצורך חקירתו של המערער. על נסיבות מעצרו של המערער העידו ראש משמרת סויר, חיים בן חמו (להלן: חיים) וקצין המשטרה יוני פינקלשטיין (להלן: יוני). יוני מסר כי בעקבות דיווח שהתקבל אודות חשוד הרוכב על אופניים בשול הימני, מדרום לצפון, צפונית לצומת רעננה צפון, הוא יצא מייד למקום בניידת מתחנת כפר סבא, והגיע לאתר שעליו דווח. עוד העיד יוני, כי המערער נעצר כאשר הוא רכוב על אופניו לכיוון דרום, ועם מעצרו, הגיע למקום חיים, אשר כבל את המערער. יוני העיד עוד, כי המערער לבש בעת מעצרו חולצה שחורה עם כיתוב לבן, מכנסי ג'ינס שחורים ונעליים לבנות, והוא רכב על אופניים בצבע כחול כהה, אשר אליהם הייתה קשורה שקית ניילון

ובתוכה משקפת. בית משפט קמא ציין, כי על פי עדותו של חיים והאמור בדו"ח ת/13, הפרטים שהיו ידועים לו עם קבלת ההודעה על האירוע התייחסו ל"בן מיעוטים עם אופניים". עוד הוסיף חיים ומסר, כי טרם מעצרו של המערער, הוא הורה לשוטר יאיר פרויליך (להלן: יאיר) לחבור למתלוננת ש' במקום האירוע, על מנת לקבל ממנה פרטים נוספים. יאיר הגיע לזירה דקות ספורות לאחר הדיווח על האירוע, והעיד כי מצא את ש' כשהיא נסערת ובוכיה. עוד הוסיף יאיר ומסר, כי כאשר פגש ב-ש' כל שהוא ידע לגבי התוקף היה כי הוא ברח מהזירה בשל הופעת בחור שהגיע באקראי למקום, ועוד הוסיף יאיר וטען, כי לאחר תחקור ראשוני בשטח, ש' מסרה לו תיאור של החשוד והוא דיווח על כך, בקשר המשטרתי, לניידות הנוספות. התיאור שש' מסרה לו אודות התוקף הוא, כי הלה לבש "נעליים לבנות וחולצה טריקו שחורה קצרה, היה מזוקן והיה לו מבטא ערבי" (ראו הדו"ח, ת/10). בית משפט קמא ציין, כי מעדותו של יאיר עלה כי הוא עצמו לא נכח בעת מעצרו של המערער. כמו כן, עמד בית משפט קמא על כך שבחקירתו הנגדית, ציין יאיר כי הוא לא קיבל מחיים תיאור המתייחס לבחור שנתפס, וכי לאחר שהוא דיווח על התיאור שנמסר לו על ידי ש', הובהר ליאיר כי תיאור זה תואם את תיאורו של הבחור שנעצר. בנוסף, הדגיש יאיר מספר פעמים בחקירתו הנגדית כי הוא עצמו לא מסר ל-ש' פרטים כלשהם אודות החשוד שנעצר (פרוטוקול הדיון מיום 11.5.2011, בעמ' 36, שורות 27-29, ובעמ' 37, שורה 1) וכן גם בדו"ח, ת/10, שם ציין כי ש' "מסרה לי את התיאור של החשוד שנבדק על ידינו..".

17. לאחר זאת, נפנה בית משפט קמא לדון בעדויות הנוגעות לאישום השמיני, הוא האישום אשר הוביל למעצרו של המערער. ש' אישרה בעדותה את הדברים שנטענו בכתב האישום באשר לאישום זה. היא העידה כי בעת שנכנסה למנהרה להולכי רגל מכיוון רעננה לכפר סבא, בדרכה חזרה מעבודתה לביתה, היא הבחינה ברוכב אופניים, אשר חלף על פניה בנסיעה. בתחילה, היא לא שתה את ליבה אליו, ואולם בהמשך, כפי שעולה מעדותה, הוא הסתכל עליה "והפנים שלו מלאות שנאה, רואים משהו לא בסדר, לא מובן..". ש' סיפרה עוד, כי רוכב האופניים התקרב לעברה, דחף אותה באמצעות ידיו, וביצע את המעשים אשר תוארו במסגרת האישום השמיני (ראו פירוט בפסקה 12 לעיל). ש' ציינה כי היא זוכרת שאופניו של התוקף היו כהים. לאחר שהתוקף ביצע את זממו, התקשרה ש' לחבר ולאביה ובהמשך התנהלה שיחת ועידה עם המשטרה. עוד הוסיפה והעידה ש', כי היא זיהתה את פניו של התוקף וכי היא זוכרת היטב את השנאה אשר הייתה במבטו. משהגיע שוטר למקום בעקבות התלונה, מסרה לו ש' תיאור של הבגדים אותם לבש התוקף, היינו: חולצה שחורה עם הדפס, מכנסי ג'ינס שחורים ונעליים לבנות. בחקירתה הנגדית, הסבירה ש', בתשובתה לשאלת הסנגור, כי היא נזכרה בהדפס שהיה על חולצת התוקף רק לאחר ששיחזרה לעצמה את האירועים. עוד הסבירה ש', בנוגע לאמירתה במשטרה כי התוקף נעל נעליים שחורות, כי הנעליים היו משופשפות והיא התבלבלה בשל כך, כאשר התייחסה לצבע הנעליים. החוקרת תהילה אביעד-שחר, אשר פגשה את ש' בתחנת המשטרה ביום 22.9.2010, ציינה (במזכר ת/8) כי על גופה של ש' נראו 5 שריטות שטחיות.

מסדר זיהוי תמונות שנערך ל-ש'

18. בית משפט קמא התייחס בהרחבה למסדר זיהוי תמונות, אשר נערך ל-ש', ביום 27.9.2010 (ת/12), כאשר תצלומו של המערער היה החמישי מבין יתר התצלומים. ש' לא זיהתה את תמונתו של המערער והצביעה על תצלום מספר 8. בעדותה מסרה ש', כי לאחר המסדר היא שוחחה עם החוקר רונן וציינה, בהתייחס לתצלום מספר 5, כי "משהו לא מסתדר לה", שכן האדם המופיע בו מצולם כשעיניו עצומות, בעוד שהיא ראתה את עיניו של התוקף. בחקירתה הנגדית, חזרה ש' וטענה כי לא עלה בידה לזהות את תמונתו של המערער משום שהוא צולם כאשר עיניו עצומות, וכי הדבר המרכזי ששימש אותה בזיהוי התמונה במסדר הזיהוי הוא עיני המצולם, משום שזכרה היטב את השנאה שראתה בעיני התוקף, כאשר זה פגע בה. בנוסף, שללה ש' את הטענה לפיה, בסיומו של מסדר הזיהוי, היא הבינה מתגובותיהם של הנוכחים בחדר כי היא הצביעה על האדם הלא נכון. בעדותה טענה ש' כי בהמשך, בעת שישבה

בחדרו של רונן, נפתחה הדלת על ידי חוקר אחר, ולפתע היא ראתה לנגד עיניה את המערער, וברגע זה היא חשה כאילו הוא תוקף אותה שנית. ש' הוסיפה וציינה, כי היא בטוחה ומשוכנעת שהאדם אשר תקף אותה הוא המערער, והיא גם הצביעה עליו שעה שישב על ספסל הנאשמים. בית משפט קמא בחן את עדותו של רונן בנוגע למפגש המתוכנן בין ש' לבין המערער, אשר נעשה ביוזמתו והוביל ל"זיהוי הספונטני" של המערער. רונן מסר כי בעקבות דבריה של ש', אשר טענה כי לא עלה בידה להצביע על דמותו של המערער שהופיע בתצלום מספר 5, בשל עיניו העצומות, הוא החליט לבצע תרגיל חקירה, במסגרתו יובא המערער לחדרו, כביכול, לצורך חקירה, ובשלב זה תוכל ש' להתבונן בדמותו ולזהותו, ככל שמדובר בתוקף.

19. בהמשך, התייחס בית משפט קמא לסרטון אשר תיעד את מהלך הזיהוי הספונטני ואת העימות בין ש' לבין המערער, שנערך בתחנת המשטרה (ת14/א). בית משפט קמא ציין, כי גרסתה של ש' בעדותה בבית המשפט זהה לגרסה שהטיחה בפני המערער במהלך העימות. עוד הוסיף בית משפט קמא וקבע, כי ניכר היה על ש' כי היא מתוחה מאוד במהלך העימות וחסרת מנוחה. ש' פנתה למערער בתקיפות רבה ובצעקות וחזרה וטענה בפניו כי הוא זה שתקף אותה. יצוין, כי דגימות שונות שנלקחו מ-ש' לצורך בדיקת דנ"א לא איפשרו להגיע לתוצאות, בנוגע לזהותו של התוקף.

האישום הרביעי

20. בהמשך הכרעת הדין, התייחס בית משפט קמא לראיות באשר לאישום הרביעי. ד', המתלוננת באישום זה, אישרה בעדותה את העובדות המפורטות בכתב האישום (ראו פסקה 8 לעיל). עולה מעדותה, כי במהלך התקיפה ניסה התוקף פעמיים להסיר את חולצתה. עוד ציינה ד', כי היא ניסתה להתנגד לתוקף, אך לא זכרה באיזה אופן עשתה זאת. ד' תיארה את התוקף כ"בחור עם זיפים, אדם בריא, מלא, שיער קצר, לא כ"כ קצר", ובהמשך הוסיפה והתייחסה למבנה גופו כ"מלא, בריא, יותר גבוה מהממוצע". עוד מסרה ד', כי האירוע התרחש במהירות ואין בידה לזהות את התוקף. בנוסף, טענה ד' כי היו במקום אופניים אך היא לא ראתה כי התוקף השתמש בהם. בעקבות דיווחה למשטרה, הגיע למקום שוטר, אשר על פי עדותו, ד' תיארה בפניו את התוקף כ"בעל שיער חלק, גבוה, נראה כמו תאילנדי". גם בחקירתה במשטרה תיארה ד' את התוקף כ"תאילנדי או סיני .. נראה כמו עובד זר, לא יהודי ולא ערבי". בחקירתה הנגדית, אישרה ד' כי אכן סברה בתחילה כי מדובר בעובד זר, אך כיום היא יודעת כי מדובר בבן מיעוטים ערבי. בנוסף, הצביעה ד' בבית המשפט על המערער כמי שתקף אותה וטענה כי היא מזהה אותו, וזאת לאחר שראתה את תמונתו בכתבה באתר האינטרנט Ynet.

בדיקת הדנ"א

21. בית משפט קמא דן בהרחבה בראיית הדנ"א שהתקבלה במסגרת האישום הרביעי. במהלך החקירה נלקחו מ-ד' 14 פיסות ציפורניים אשר נשלחו למעבדה הביולוגית של מז"פ לבדיקת דנ"א. במהלך הבדיקה במעבדה, פיסות הציפורניים חולקו לשלוש דגימות, והחומר שנדגם מהציפורניים, כמו גם דגימה המיוחסת ל-ד' עצמה נבדקו בבדיקת דנ"א. תוצאות הבדיקה הוששו לפרופיל הגנטי של המערער, אשר התקבל במסגרת בדיקת דנ"א שנערכה לו בנוגע לאישום השישי, בו כזכור הוא הודה. תוצאות הבדיקה פורטו בחוות הדעת, ת/18, אשר נערכה על ידי מומחה מז"פ, מר לב ווסקוביניק מהמעבדה הביולוגית במחלקה לזיהוי פלילי של המשטרה (להלן: המומחה לב או מומחה המז"פ), והוגשה לבית המשפט. כמו כן, הוגשה לבית המשפט גם חוות הדעת שניתנה במסגרת חקירת האירוע המתואר באישום השישי (ת/17). תוצאות הבדיקה הרלוונטיות לאישום הרביעי נוגעות לדגימה 2 בלבד, משום שביתר הדגימות לא ניתן

היה לבצע בדיקה השוואתית. מומחה המז"פ הגיע למסקנה כי בחומר שנדגם מציפורניה של ד' בדגימה 2 התקבלה תערובת של פרופילי דנ"א אשר מקורה ביותר מפרט אחד, והיא יכולה להיות מורכבת מצירוף של פרופיל הדנ"א של ד' עם פרופיל הדנ"א של המערער, וכל פרט אחר אשר משלים את התערובת, שמתקבלת בבדיקה זו.

22. בית משפט קמא ציין, כי המערער לא חלק על תוצאות הבדיקה הגנטית ועל הנתונים אשר פורטו בחוות הדעת ת/18, אשר מייצגים את האללים (האיזורים המקבילים בשני כרומוזומים של הנבדק - א.ש.) שהופקו. ואולם, המחלוקת בין הצדדים התמקדה במשמעות תוצאות הבדיקה, היינו בשאלה "מה הסיכוי התיאורטי שאדם אחר באוכלוסיה ייצור בדיוק את אותה תערובת פרופילים גנטית מלבד הנאשם". בית משפט קמא קבע כי ניתן למצוא את התשובה לשאלה זו בעדותו של מומחה המז"פ בבית המשפט (פרוטוקול הדיון מיום 25.5.2011, בעמ' 58, שורות 27-24), לפיה בתערובת, מושא דגימה 2, מעורבים פרופילי הדנ"א של ד' ושל המערער בלבד, וכי אין כל סימן לקיומו של אדם נוסף מלבדם. יחד עם זאת, עולה מעדותו של מומחה המז"פ כי לא ניתן לקבוע זאת באופן חד משמעי, אולם הסבירות לקיומו של אדם נוסף באוכלוסיה, אשר הפרופיל הגנטי שלו זהה למערער, היא "מאוד נמוכה והחישוב הסטטיסטי הוא לרעת החשוד" (פרוטוקול הדיון מיום 25.5.2011, בעמ' 59, שורות 6-10). בנוסף, הסביר מומחה המז"פ בחקירתו הנגדית כי המדובר בנתונים סטטיסטיים, כאשר סכום הקומבינציות האפשריות המאפיינות את המערער, עומד על יחס של 1 ל-11 ביליון באוכלוסיה הישראלית הערבית, וכי הסיכוי למציאת אדם אחר בעל פרופיל זהה לזה של המערער הוא "כמעט אפסי". בית משפט קמא עמד בהרחבה על תוצאות בדיקת הדנ"א ועל הסברו של מומחה המז"פ באשר לאופן ביצוע הבדיקה, אשר במסגרתה הוא השווה בין המספרים המייצגים את האללים שהתקבלו בעשרה אתרים שונים בדגימה מס' 2, שנלקחה מציפורניה של ד', לבין הפרופילים של ד' ושל המערער.

בהמשך, התייחס בית משפט קמא לעדותו של פרופסור עוזי מוטרו, חוקר במחלקה לסטטיסטיקה ובמחלקה לאוקולוגיה, אבולוציה והתנהגות, באוניברסיטה העברית (להלן: פרופסור מוטרו), אשר חוות דעתו, מיום 24.10.2010, הוגשה לבית המשפט (ת/20). בחוות דעתו, פירט פרופסור מוטרו את החישוב הסטטיסטי שערך ביחס לתערובת שהתקבלה מדגימה 2 ואת המסקנות אליהן הגיע, לפיהן "החשוד מר מוחמד סוילם מתאים להיות התורם האחר לתערובת שעל הציפורניים. שיעור הגברים באוכלוסיה הישראלית היהודית אשר אף הם יתאימו להיות התורם האחר לתערובת שעל הציפורניים נאמד ב-1 ל-6.18 ביליון. שיעור הגברים באוכלוסיה הישראלית הערבית אשר אף הם יתאימו להיות התורם האחר... נאמד ב-1 ל-11.52 ביליון". עוד ציין פרופסור מוטרו, כי האומדנים שפורטו בחוות הדעת מתייחסים לגברים שאינם קרובי משפחה של מר סוילם. בית משפט קמא עמד בהרחבה על עדותו ועל הסבריו של פרופסור מוטרו בחקירתו הנגדית, באשר לאופן בו הגיע למסקנתו זו. פרופסור מוטרו מסר, כי לאחר חיסור של שני האללים שהתקבלו מהמתלוננת ד' מהתערובת המצוייה בכל אתר בדגימה 2, נותרים אנו עם שני אללים שבוודאות שייכים למערער, ולשיטתו ניתן לקבוע, ברמת וודאות גבוהה ביותר, כי מדובר במערער ולא בקרובי משפחה שלו בעלי גנוטיפ דומה (פרוטוקול הדיון מיום 5.6.2011, בעמ' 75, שורות 7-10). עוד הסביר פרופסור מוטרו, כי הסיכוי שמדובר בתורם אחר לתערובת, אשר אינו המערער, הוא מאוד נמוך ולמעשה בלתי אפשרי מבחינה הסתברותית. העד אישר כי כאשר עסקינן בפרופילים מסוג זה, אזי אם קיים פרופיל, השונה באלל אחד בלבד מן הפרופיל של המערער, הרי שמדובר באדם אחר, שכן לכל אדם תמונת אללים ייחודית לו, אך אין זה המצב במקרה דנן. לפי עדותו של פרופסור מוטרו, הבדיקה תואמת את המערער מבחינה סטטיסטית והסיכוי כי מדובר באחיו של המערער הוא 1 ל-10,000, והסיכוי למצוא אדם אחר עם פרופיל גנטי זהה לזה של המערער הוא 1 ל-12.5 ביליון. בנוסף, שלל פרופסור מוטרו, ברמת וודאות גבוהה, את האפשרות לפיה לקרוב משפחתו של המערער יהיה פרופיל זהה לשלו.

23. בהתייחס לאישום החמישי, נתן בית משפט קמא את דעתו לעדותה של המתלוננת ג' ח', אשר אישרה

בעדותה את עובדות האישום החמישי. ג' ח' העידה כי התוקף הגיח לעברה בעת שהלכה במנהרה בדרכה מרעננה לכפר סבא, וכי היא חששה כי יש בכוונתו לתקוף אותה מינית ולכן התנגדה לו וצעקה "הצילו", ובתגובה הוא סימן לה להיות בשקט. כאשר ג' ח' הבינה, לדבריה, כי הלה מעוניין ליטול ממנה את תיקה בלבד, היא מסרה לו את התיק והוא עזב את הזירה כשהוא רכוב על אופניו. ג' ח' תיארה את התוקף כ"בעל פנים עגולות, נמוך עם שיער שחור עומד" ואישרה כי בעת שנחקרה במשטרה, היא מסרה כי התוקף נראה לה כעובד זר תאילנדי. החוקר רונן העיד, כי לא נערך מסדר זיהוי לשם זיהוי של התוקף לאור התיאור שמסרה ג' ח', כאשר ממילא המערכת המשטרית אינה כוללת תמונות של תאילנדים.

24. אשר לאישום השביעי, עמד בית משפט קמא על עדותה של צ', אזרחית סינית, אשר הגיעה לארץ בשנת 2007. צ' העידה כי ביום 3.9.2010, בסמוך לשעה 16:00, בעת שרכבה על אופניה מתחת לגשר בכביש 4 מכיוון רעננה לכפר סבא, עקף אותה רוכב אופניים, ולאחר מכן ירד מאופניו ואמר לה "תעצרי". בתגובה לשאלתה "מה (אתה) רוצה" הוא דחף אותה ואת אופניה, והאופניים נפלו על הקרקע. עוד העידה צ', כי התוקף תפס אותה בזרועותיה וניסה לנשק אותה, אך היא צעקה והלה התכופף וחיפש דבר מה על הרצפה, ולדבריה ייתכן שעשה כן על מנת לאתר חפץ כלשהו כדי להכותה. לאחר מכן, היא ברחה ממנו רגלית והוא הספיק לחטוף ממנה את תיקה ונמלט על אופניו. צ' ציינה, כי לתוקף היו "שערות בידיים וזיפים בפנים" וכי הוא כנראה קצת יותר גבוה מהמערער. יצוין, כי מהדו"ח, ת/7, אשר הוגש לבית משפט קמא בהסכמה, עולה כי צ' ציינה בפני חוקרת במשטרה כי התוקף הוא בחור ממוצא ערבי.

איכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער

25. לאחר הדיון בראיות הנוגעות לכל אחד מן האישומים בנפרד, נפנה בית משפט קמא לדון בראיות נוספות שהציגה התביעה, שהן רלבנטיות לכל האישומים. בית משפט קמא התייחס בהרחבה לאיכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער. עם מעצרו של המערער, נתפס מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו, שמספרו 052-7736559 (להלן: מכשיר הטלפון הנייד או המכשיר). המערער אישר בחקירתו כי המכשיר מצוי בחזקתו ובשימוש הבלעדי מזה כ-3-4 שנים (ת/2, בשורות 36-39). אינג' רוני אברהמי, מהנדס רדיו ותקשורת סלולארית (להלן: המומחה אברהמי) הכין חוות דעת לגבי איכוני שיחות שבוצעו באמצעות מכשיר הטלפון הנייד. חוות דעתו של אברהמי הוגשה בהסכמה (ת/21), והיא כוללת פירוט של השיחות בתקופה שבה בוצעו, לכאורה, העבירות, טבלאות שונות ומפה צבעונית, בה נראים הסקטורים הרלוונטיים לחוות הדעת, כשהם צבועים בצבעים המסמנים את אזורי הקליטה. המומחה אברהמי העיד בבית משפט קמא בנוגע לדרך שבה הופקו הנתונים המופיעים בחוות הדעת וכיצד הם תורגמו לסקטורים השונים. אברהמי הסביר בעדותו, כי לאחר הפקת הנתונים הנוגעים לשיחות הטלפון שבוצעו בסמוך למועדים הרלוונטיים לאישומים המיוחסים, ניתן היה לשרטט מפה ובה אזורי הכיסוי של אתרי הקליטה הסלולארית, ובדרך זו אוכן מיקומו של המכשיר.

בית משפט קמא עמד על כך, כי ניתן ללמוד מהמפה על איכונו של המכשיר, כמפורט להלן: ביום 18.8.2010, מועד התרחשות האירוע מושא האישום הרביעי, אוכן המכשיר, בשעה 10:58, באזור שיכון עליה בכפר סבא, איזור המצוי מזרחית לצומת רעננה צפון; ביום 29.8.2010, הרלוונטי לאישום החמישי, אוכן המכשיר, בשעה 15:47, באזור מושב נווה ימין, ובשעה 22:37 אוכן המכשיר מצפון לצומת רעננה צפון; ביום 1.9.2010, הרלוונטי לאישום השישי, אוכן המכשיר מצפון לצומת רעננה צפון, וזאת בשעה 16:36 ובשעה 00:29; ביום 3.9.2010, הרלוונטי לאישום השביעי, אוכן המכשיר, בשעה 18:39, באזור מחלף אלישמע; ביום 21.9.2010, הרלוונטי לאישום השמיני, אוכן המכשיר, בשעה 19:49, בצומת רעננה צפון. בית משפט קמא ציין, כי המומחה עמד על דיוקם הרב של הנתונים, והבהיר כי האיכון מבוסס על רגע הוצאת או קבלת שיחת טלפון, ובדיוק ברגע זה נקבע מיקום המכשיר. עוד הוסיף המומחה ומסר, כי

הסבירות שאדם, אשר אוכן באזור מסוים, נמצא למעשה במקום אחר, שואפת לאפס.

גרסת המערער בעת חקירתו במשטרה

26. בית המשפט התייחס בהכרעת דינו לחמשת הודעותיו של המערער, שנמסרו במהלך החקירה, אשר כולן הוגשו בהסכמה (ת/1-5). בהודעתו הראשונה, מיום 22.9.2010, נחקר המערער בנוגע לעבירות שעניינן שהייה בלתי חוקית בתחומי ישראל, שוד שבוצע בצומת רעננה, גרימת חבלה, וניסיון לבצע מעשה מגונה. המערער הכחיש את המיוחס לו וטען, ביחס לטענה בדבר ביצוע שוד של אישה כי לא היו דברים מעולם. המערער טען כי שהה בישראל לצורך חיפוש עבודה, אך הוא סירב להצביע על המקומות אליהם פנה במסגרת מאמציו למצוא מקום עבודה, והכחיש כי עובר למעצרו הוא היה באזור צומת רעננה. גם בהודעתו השניה של המערער, מיום 24.9.2010, הוא הכחיש את החשדות שיוחסו לו ואת עצם נוכחותו בסמיכות מקום לזירת העבירה. עם זאת, אישר המערער כי בטלפון הנייד שברשותו, המצוי בחזקתו מזה כ-3-4 שנים, הוא בלבד עושה בו שימוש. בהודעה השלישית, שנגבתה לאחר העימות עם המתלוננת ש', ביום 27.9.2010, הכחיש המערער את המיוחס לו וטען כי לא נגע או פגע ב-ש'. בהודעה הרביעית מיום 29.9.2010, טען המערער כי בעת מעצרו, לאחר התרחשות האירוע המתואר באישום השמיני, הוא היה במקום על מנת לחפש עבודה, וטען כי אינו מכיר את הגשר מתחת לצומת רעננה, ולכן אינו יכול לומר אם הגיע לשם בעבר. בחקירה החמישית מיום 3.10.2010, אשר התקיימה לאחר יציאתו עם החוקר לזירת האירועים, טען המערער, בתשובה לשאלות החוקר, כי אולי היה במקום "פעם אחת לפני יותר משנה", ובהמשך טען כי "מתי שתפסו אותי הייתי שם, בחודשים האחרונים לא הייתי". בביקור בזירת העבירה ובצומת, שנערך ביום 29.9.2010 (ת/16), טען המערער כי הוא מכיר את הצומת, אך בפעם האחרונה היה במקום לפני מספר חודשים, והוא הכחיש כי הגיע לאזור זה בתקופה שבין החודשים אוגוסט - ספטמבר 2010. בנוסף, טען המערער כי מעולם לא היה באתרי בנייה הסמוכים לצומת רעננה צפון, ולא הגיע למנהרות המצויות מתחת לגשר, כאשר בפעם היחידה בה שהה ליד מפעל הקופסאות, היה זה בעת מעצרו.

לאחר סקירת העדויות ויתר הראיות שהונחו בפניו, ושמיעת טענות הצדדים, ציין בית משפט קמא כי מהימנותן של המתלוננות אינה שנויה במחלוקת, לנוכח העובדה כי בא כוחו של המערער לא חלק על כך.

27. לאחר זאת, נפנה בית המשפט לבחון את השאלה העיקרית שהצריכה את הכרעתו, והיא האם זהותו של המערער, כמי שביצע את העבירות המיוחסות לו באישומים הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני הוכחה מעבר לספק סביר. בית משפט קמא ציין, כי ההכרעה בשאלה זו אינה מבוססת, כלל ועיקר, על זיהויו של המערער על ידי מי מבין המתלוננות, משום שבאישום החמישי לא נערך מסדר זיהוי, וביתר האישומים המערער לא זוהה במסדרי זיהוי תמונות על ידי המתלוננות. בית משפט קמא עמד תחילה על התיאור הכללי שנמסר על ידי המתלוננות באישומים השונים, לגבי המערער. כך, באישום הרביעי תיארה ד' את התוקף כתאילנדי או סיני, אך לא יהודי ולא ערבי; באישום החמישי תואר התוקף כעובד זר תאילנדי; באישום השביעי תואר התוקף כבחור ממוצא ערבי עם "שערות בידיים וזיפים בפנים"; ואילו באישום השמיני, מסרה המתלוננת ש', אמנם, כי תוכל לזהות את המערער, אך בפועל הלה לא זוהה על ידה במסדר זיהוי תמונות. בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי פגישתן של המתלוננות עם התוקף היתה קצרה וטראומטית "ואין לתמוה על כך שהן לא הצליחו לזהות אותו ולמסור פרטים מאפיינים לגביו". בית המשפט נתן דעתו לפערים בתיאורים שנמסרו על ידי המתלוננות ביחס לזהות התוקף, וקבע כי שאלת הזיהוי תיבחן על יסוד הראיות האחרות, ובכלל זה הראיות הנסיבתיות השונות, לרבות שיטת הביצוע.

ניתן לומר, לסיכום, כי הכרעתו של בית משפט קמא התבססה, כפי שיפורט בהמשך, על ראיות נסיבתיות שעיקרן שיטת הביצוע; על ראיית דנ"א שהתקבלה במסגרת האישום הרביעי; על הימנעות המערער מלהעיד בבית המשפט; על שקריו המהותיים של המערער בהודעותיו; על איכון מכשיר הטלפון הנייד שלו, והיעדר הסבר לראיות המסבכות.

שיטת הביצוע

28. חלק נכבד בהכרעת הדין הוקדש לשיטת הביצוע, שמטרתה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, ובכלל זה להצביע על זהותו של המבצע. בית המשפט סקר בהרחבה את גישת הפסיקה בנוגע לעדות שיטה, וכן את התנאים הנדרשים לצורך קביעה כי מדובר בשיטת ביצוע המיוחדת לנאשם. בית משפט קמא פירט בטבלה את המאפיינים ההתנהגותיים של התוקף, בכל אחד מן האירועים שבמחלוקת, לרבות המאפיינים הנוגעים לאישום השישי, בו הודה כזכור המערער, ובשל כך הוא היווה, לגישת התביעה, מעין "עוגן" להוכחת שיטת הביצוע של המערער. לאחר בחינה מפורטת של האירועים, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה כי מדובר בנידון דידן במידה גבוהה של דמיון, ככל שהדבר נוגע לדרך ביצוע העבירות, דבר העולה כדי שיטת ביצוע. נקבע עוד, כי קיימת בענייננו הצטברות של תכונות ומאפיינים דומים בין האירועים, כמפורט להלן: מקום התרחשות האירועים במנהרה להולכי הרגל בצומת רעננה צפון ומתחת לגשר המצוי בסמוך למנהרה; שימוש התוקף באופניים, לצורך הגעתו לזירת האירוע והסתלקותו מהמקום, למעט באירוע המתואר באישום הרביעי. יצוין, כי על פי עדותה של ד' היו במקום אופניים ובית משפט קמא קבע כי קיימת מידה גבוהה של סבירות (גם אם לא וודאות) כי האופניים שייכים לתוקף; אופן התקיפה זהה או דומה בכל האירועים; כל הקרבנות היו נשים; ותקיפתן נעשתה לשם גניבה או שוד של רכושן, כאשר באישומים הרביעי, השביעי והשמיני התלווה לכך גם מעשה מיני.

29. עוד נקבע, כי משהודה המערער בביצוע העבירות שיוחסו לו במסגרת האישום השישי (למרות הכחשת המעשה בחקירתו במשטרה), ניתן לומר "במידה גבוהה של ודאות" כי שיטת הביצוע החוזרת היא בבחינת "דמיון זועק לעין" או מעין "כרטיס ביקור", שהותיר המערער בזירת האירועים. מסקנה זו מתחזקת לנוכח היעדר כל קשר בין המתלוננות, כאשר כל אחת מהן התלוננה על ביצוע מעשים דומים, שנעשו בתוך פרק זמן קצר, בקירבת מקום, ובשיטה בעלת מאפיינים "מייחדים" להבדיל ממאפיינים "חוזרים". לפיכך, נקבע כי האופן הייחודי של ביצוע העבירות על ידי המערער יש בו כדי לשמש כראיה עיקרית לזהות המבצע.

הימנעות המערער מלהעיד, שקריו בחקירה ואיכון מכשיר הטלפון הנייד שלו

30. בהמשך, נדרש בית משפט קמא להימנעותו של המערער מלהעיד בבית המשפט, בציינו כי לפי סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), ובהתאם לפסיקה, יש להימנעות זו משקל ראייתי, כחיזוק לראיות התביעה ואף כסיוע, כאשר נדרשת תוספת ראייתית מסוג זה. עם זאת, הובהר על-ידי בית משפט קמא, כי הימנעות המערער מלהעיד אינה יכולה לבוא במקום התשתית הראייתית הבסיסית, הנדרשת לשם הוכחת אשמתו.

31. בנוסף, נתן בית משפט קמא את דעתו למשמעות שקריו של המערער בעת חקירתו במשטרה, בציינו כי שקרים אלה עשויים להוות ראיית סיוע, בהתקיים מספר תנאים מצטברים: המדובר בשקר בעניין מהותי, המכוון לסיכול החקירה ולהטיית בית המשפט; השקר הינו ברור וחד משמעי; והוא מוכח בעדות עצמאית. בית משפט קמא קבע כי גרסתו של המערער עברה שינויים רבים במהלך חקירתו. כך לדוגמא, באחת מן החקירות טען המערער כי הוא אינו מכיר כלל את המקומות בהם התרחשו האירועים; בהמשך טען המערער כי הפעם האחרונה שהגיע לצומת רעננה-צפון היתה "לפני מספר חודשים"; עוד מסר המערער כי לא היה באזור זה בחודשים אוגוסט - ספטמבר 2010. בית משפט קמא קבע, כי טענת המערער, לפיה הוא לא היה במקום בחודש ספטמבר 2010 הוכחה כלא נכונה על פי איכון מכשיר הטלפון הנייד שלו, איכון שנעשה ביום 21.9.2010. גם טענתו כי הוא לא היה בעבר במקום בו נעצר, לפני מועד מעצרו, הוכחה כשקרית על פי נתוני האיכון, המלמדים כי הוא שהה באזור זה, במועד התרחשות האישומים החמישי והשישי.

32. אשר לאיכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער, קבע בית משפט קמא כי ממצאיו של המומחה, מר רוני אברהמי, לא נסתרו על ידי המערער, אשר לא הציג חוות דעת מומחה מטעמו, ויש לקבלם במלוא משקלם הראייתי. משכך, נקבעו הממצאים העובדתיים בהסתמך על חוות דעתו ועדותו של מר אברהמי. בית המשפט קבע, כי מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו של המערער, בתקופה הרלבנטית לאישומים, מצביע על הימצאותו בזירת התרחשות האירוע מושא האישום השמיני, ובסמיכות רבה למקום התרחשותם של האירועים בשלושת האישומים האחרים. עוד נקבע, כי ממצאים אלה קושרים את המערער לביצוע העבירות, "הן בשל משקלן העצמאי והן לנוכח המסקנה הנובעת מהן כי הנאשם שיקר בחקירתו במשטרה כאשר טען שלא שהה באותם מקומות בזמנים הרלבנטיים". נקבע בנוסף, כי מטרתם הברורה של שקרי המערער בנושא זה, היתה להרחיק את עצמו מזירת ביצוע העבירות. בית משפט קמא קבע, כי מדובר בהתנהגות מפלילה, והוסיף עוד כי הוכח באמצעות ראיה עצמאית ומהימנה, כי המערער שיקר בעניין חשוב ומהותי, ככל שהדבר נוגע לעבירות המיוחסות לו.

33. בהמשך הכרעת הדין, נפנה בית משפט קמא לבחינת כל אחד מן האישומים בנפרד. בהתייחס לאישום הרביעי, עמד בית משפט קמא, בעיקר, על ראיית הדנ"א כאמצעי לזיהוי של המערער. בית המשפט נתן דעתו לכך כי המערער לא חלק על מומחיותם של מומחי התביעה בנוגע לראיית הדנ"א, ולא הביא עדים מומחים מטעמו, על מנת לסתור את מסקנותיהם. לפיכך, קבע בית משפט קמא כי ממצאי המומחים ומסקנותיהם עומדים במלוא תוקפם הראייתי. בית משפט קמא ציין כי המערער חולק על השאלה ההסתברותית בלבד, היינו, בנושא ההערכה הסטטיסטית שנעשתה לגבי שכיחות ההתאמה בין הדנ"א שנמצא בזירת האירוע לבין הדנ"א של המערער. בית המשפט הזכיר, בהקשר זה, את מסקנתו של מומחה המז"פ, לפיה "לא ניתן לקבוע חד משמעית שלא קיים שם אדם שלישי, אבל הסבירות היא מאוד נמוכה...". בנוסף, ציין בית המשפט את החישוב הסטטיסטי שערך פרופסור מוטרו, ממנו עולה כי ההסתברות למצוא אדם אחר שהפרופיל הגנטי שלו זהה לזה של המערער היא 1 ל-11.52 בליון. עוד הוסיף בית המשפט וציין, כי המשמעות הסטטיסטית עליה עמדו המומחים, היא קונקלוסיבית אף יותר, מבחינתו של המערער, ממשמעותן הסטטיסטית של תוצאות הבדיקה באישום השישי, בו הודה המערער. על יסוד האמור לעיל, קבע בית משפט קמא כי די בראיה הגנטית כדי להוביל להרשעתו של המערער באישום הרביעי, אלא שבמקרה דנן ישנן ראיות נסיבתיות למכביר, שיש בהן כדי לחזק את ראיית הדנ"א, כמפורט להלן: שיטת הביצוע; הימנעות המערער מלהעיד; גרסתו השקרית, בעת חקירתו במשטרה, בנוגע לשהייתו בארץ ובזירת העבירה; ואיכון מכשיר הטלפון הנייד כראיה אובייקטיבית המוכיחה כי ביום הרלוונטי שהה המערער מזרחית לצומת רעננה צפון בשעה 10:58, כארבע שעות לאחר התרחשות האירוע המתואר באישום הרביעי.

34. בהתייחס לאישומים החמישי והשביעי, נקבע כי הראיות הרלבנטיות להרשעה באישומים אלה, הם: הראיה הנסיבתית בדבר שיטת הביצוע הייחודית; הימנעות המערער מלהעיד; שקריו של המערער בחקירתו במשטרה ואיכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער, אשר מלמד על נוכחותו של המערער במועדים הרלבנטיים, בקירבת מקום לזירת ביצוע העבירות. כך, המכשיר אוכן בזירת העבירה כשעה ורבע לפני התרחשות האירוע המתואר באישום החמישי ובהמשך כחמש וחצי שעות לאחריו. כמו כן, אוכן המכשיר בסמוך לזירת העבירה כשעתיים וארבעים דקות לאחר מועד התרחשות האירוע מושא האישום השביעי. בית משפט קמא קבע, כי נתוני איכון הטלפון הנייד קושרים את המערער באופן ממשי לביצוע העבירות, וניתן ללמוד מהם כי טענתו של המערער בחקירתו, כי לא היה בזירת העבירה או בסמוך אליה במועדים הרלבנטיים, היא טענה שקרית.

35. אשר לאישום השמיני, נקבע כי שיטת הביצוע בו זהה לשיטת הביצוע באישומים האחרים, וכי ישנן ראיות נוספות המצטרפות לראיה מרכזית זו, כדלקמן: איכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער במקום ביצוע העבירה; הימנעותו של המערער מלהעיד; שקריו של המערער בחקירתו במשטרה; מעצרו של המערער בסמוך למקום ביצוע העבירה; וזיהויו הספונטני של המערער בתחנת המשטרה, על-ידי ש'.

36. אשר לנסיבות מעצרו של המערער ולעדויות שנשמעו אודות האירוע המתואר באישום השמיני, ציין בית משפט קמא כי המתלוננת ש' תיארה את הקורות אותה באורח אמין ומדויק, וכי עדותה היתה ברורה ושוטפת. עוד נקבע, כי ניכר היה מדבריה, כמו גם ממהלך העימות בינה לבין המערער, כי היא העידה כמי שחוותה את הדברים בעצמה והם "הטביעו בה את חותמם". עוד הוסיף וקבע בית המשפט, כי ניתן להבין מעדותה של ש' בבית המשפט ומהתנהגותה במהלך העימות, כי האירוע היה קשה וטראומתי ביותר עבורה. מסקנה זו מתחזקת לנוכח עדותו של יאיר, שמסר כי כאשר פגש את ש', היא היתה נסערת ובוכיה.

37. בית המשפט נתן את דעתו לפער בין עדותו של יאיר בבית המשפט ויתר העדויות מצד אחד, לבין דו"ח הפעולה שנכתב על-ידו לאחר האירוע (ת/10) (להלן: דו"ח הפעולה), מצד ש'. מהעדויות שנשמעו בבית המשפט בנוגע לחלקו של יאיר באירוע, ובפרט מעדותו של יאיר עצמו, עולה כי כאשר הוא נפגש עם ש', הוא עדיין לא ידע פרטים כלשהם על אודות התוקף, והוא התוודע לראשונה לתיאורו של התוקף מפיה של ש'. לדבריו, רק לאחר שדיווח באמצעות הקשר המשטרתי על אותם פרטים נמסר לו שהם תואמים לתיאורו של החשוד שנעצר. אין חולק, כי דו"ח הפעולה, ת/10, כתב יאיר כי עצר את החשוד ביחד עם יוני ולאחר שבוצע חיפוש על גופו של החשוד, הוא נסע על מנת לפגוש את ש'. בית המשפט ציין כי תוכנו של דו"ח הפעולה, ת/10, עומד בסתירה ליתר הדו"חות שהוגשו ולעדויות שנשמעו בעניין זה, מהם עולה כי יאיר לא נכח בעת מעצרו של המערער. לגישתו של בית משפט קמא, חלק זה של דו"ח הפעולה אינו משקף נכונה את ההתרחשויות והוא עוסק בעירובייה בפעולות שהעד ביצע עם דברים שהוא שמע על אודותם מאחרים. מכל מקום, הוסיף וקבע בית המשפט, כי גם אם הזדמן ליאיר לראות את המערער, עובר לפגישתו עם ש', ואין הוא סבור כך, הרי שאין ספק כי יאיר לא מסר פרטים כלשהם ל-ש', בנוגע לתיאורו של התוקף. הדבר עולה בברור מעדותה של ש' עצמה, אשר מסרה כי לא זכור לה שהשוטר אמר לה דברים כלשהם אודות האדם שנעצר. בית משפט קמא הוסיף וקבע, כי ניתן ללמוד מהמקום בו נעצר המערער; היותו רכוב על אופניים בצבע כחול כהה; לבושו בעת המעצר; ותיאור מראהו לאחר מעצרו, כי הפרטים שנמסרו על-ידי ש' בנוגע לתיאורו של התוקף תואמים את נתוניו של המערער בעת מעצרו.

38. בהמשך, התייחס בית משפט קמא לממצאי איכון הטלפון הנייד של המערער, לפיהם אוכן מכשירו של המערער בזירת האירוע, ביום 21.9.2010 בשעה 19:49, כשעה ועשר דקות עובר לביצוע העבירה. זאת, בניגוד לגרסת

המערער בחקירה לפיה הוא לא שהה במקום בחודשים אוגוסט-ספטמבר 2010. נקבע, בהקשר זה, כי משלא סיפק המערער הסבר למעשיו במקום והכחיש את נוכחותו בזירה, הרי שממצא זה קושר אותו באופן ממשי לעבירה, הן בשל משקלו העצמאי של נתון זה, המעיד על נוכחותו של המערער במקום ובמועד ביצוע העבירה, והן משום המסקנה הנובעת מכך, כי המערער ניסה להרחיק את עצמו מזירת העבירה באמצעות אמירת שקרים בחקירתו. נקבע, כי המדובר בהתנהגות מפלילה, לאחר ששקרויו של המערער בעניין כה מהותי הוכחו באמצעות ראיה עצמאית ואובייקטיבית.

39. לבסוף, נדרש בית משפט קמא לטענת התביעה, כי יש משקל ראייתי מסויים לעובדה כי המערער זוהה על ידי ש', באורח ספונטני, בתחנת המשטרה. בית המשפט סקר בהרחבה את עמדת הפסיקה בנוגע לזיהוי הספונטני ומשקלו הראייתי. בית המשפט קבע כי תגובתה של ש', שעה שהבחינה במערער היא תגובה אמיתית ואותנטית, וניכר על ש' כי היא התרגשה עד מאוד, ועוד צוין כי מבחינתה של ש' המפגש היה אקראי. נקבע בנוסף, כי תגובתה האמוציונאלית והתרגשותה של ש', אף לאחר שהמערער נלקח מן המקום, מעידים על סערת הרגשות בה היתה מצויה, כאשר לדבריה היא חוותה את האירוע מחדש, וכך היא חשה גם במהלך העימות בינה לבין המערער. לצורך קביעת משקלו של הזיהוי הספונטני, נתן דעתו בית משפט קמא לאופן בו התנהל מסדר זיהוי התמונות שקדם לזיהוי הספונטני ולשיחה בין ש' לבין החוקרים. בהמשך, קבע בית משפט קמא כי בנסיבות אלו עולה חשש ממשי כי הזיהוי הספונטני נעשה על יסוד זיכרון אשר "שוחד", לאחר התבוננות בתמונה שהוצגה ל-ש', זמן קצר קודם לכן, חשש אשר מתעצם, בשים לב לשיחתה של ש' עם רונן, בנוגע לתצלומי של המערער. כמו כן, נתן בית משפט קמא את דעתו לעובדה כי המערער הובא לחדרו של רונן בעודו אזוק בידיו וברגליו. לפיכך, נקבע כי לא ניתן לייחס לזיהוי הספונטני משקל ראייתי רב, ובודאי שלא ניתן לראות בזיהוי זה כראיה עיקרית, במכלול ראיות התביעה. יחד עם זאת, נקבע כי בנסיבות דנן, לא ניתן לומר כי ראיה זו היא נטולת ערך כלשהו, והיא מתווספת ליתר הראיות שהוצגו מטעם התביעה.

40. בית משפט קמא ציין בנוסף, את התרשמותו מהתנהלותה של ש' במהלך העימות בינה לבין המערער, אל מול התנהגותו המיתממת של המערער, אשר סירב לדבר בעברית, למרות שהוכח כי הוא דובר שפה זו. עוד נקבע, כי הוכח כי גניבת רכושה של ש' בוצעה תוך שימוש בכוח, ובכך הוכחו כל רכיבי עבירת השוד.

41. על יסוד האמור לעיל, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח זהותו של המערער כמי שביצע את העבירות המיוחסות לו באישומים הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני (מעבר לאירוע, מושא האישום השישי, בו הודה) והרשיע אותו בעבירות שפורטו בפסקה 2 לעיל. המערער זוכה, כאמור, מן העבירות מושא האישומים השני והשלישי, לאחר שהתביעה חזרה בה מהן.

גזר דינו של בית משפט קמא

42. בבואו לגזור את עונשו של המערער, נתן בית משפט קמא את דעתו להצהרת נפגעת העבירה של ר', המתלוננת באישום השישי, אשר הוגשה במסגרת הראיות לעונש. בהצהרתה, תיארה ר' את תחושות הפחד והחרדה שאחזו בה בעת האירוע, שעה שהיתה משוכנעת כי היא עומדת להיאנס על ידי המערער. עוד הוסיפה ר' ותיארה את חוסר האונים שחשה בעת האירוע ולאחריו, כאשר בעקבות האירוע היא לא הצליחה לישון, ולנוכח סירובו של רופא, אליו פנתה לקבלת כדורי שינה, בשל הסכנה הטמונה בהם, "הסתובבה" ר' עד לשעות הבוקר כשהיא תשושה מעייפות. בנוסף, פנתה ר' למטפל בתחום בריאות הנפש, אך המפגשים עימו הסבו לה חרדה נוספת וגרמו לה "לחזור לאירוע",

כלשונה. מהצהרתה של ר' עולה עוד, כי היא חיה בפחד וחוששת כי המערער ישלח אנשים נוספים לתקוף אותה, וכל אימת שגבר חולף לידה הדבר גורם לה לחרדה מחשש שאותו אדם יפגע בה. בנוסף, עולה מההצהרה כי כתוצאה מאירוע התקיפה, שהתה ר' 21 ימים בחופשה שלאחריה היא נאלצה להתפטר מעבודתה, וכל זאת כדי שלא תאלץ לעבור פעם נוספת במנהרה בה הותקפה.

43. לאחר סקירת טענות הצדדים והעובדות הצריכות לעניין, נדרש בית משפט קמא לחומרם היתירה של האירועים המתוארים בכתב האישום, בציינו כי למרבה הצער הם מהווים תופעה שכיחה במקומותינו. נוכח התנהלותו של המערער, קבע בית משפט קמא כי מעשיו תוכננו מראש, לאחר שהוא בחן את השטח והחליט כי במקום מסוים זה יקל עליו לבצע את פשעיו. עוד צוין, כי המערער נהג, פעם אחר פעם, על פי דפוס קבוע של תקיפת הקרבן, דבר שיש בו כדי להחמיר את מעשיו האכזריים של המערער. בית משפט קמא קבע כי אחת ממטרות הענישה במקרה דנן היא, בין היתר, להגן על הולכי רגל ובפרט על נשים אשר "מהלכות לתומן", מפני עבריינים חסרי מצפון המבקשים לפגוע בהן, לשדוד את רכושן ואף לבצע בהן מעשים בעלי אופי מיני. עוד הוסיף בית משפט קמא, כי המציאות מלמדת שאירועים של חטיפת תיק או גניבת רכוש, אשר גוררים לרוב גם הפעלת כוח פיזי כלפי הקרבן, מסתיימים בפגיעה גופנית חמורה לקורבן העבירה, וגורמים לטראומה קשה לכל מי שחווה אירוע מעין זה, כפי שניתן ללמוד גם מתצהירה של נפגעת העבירה באישום השישי. בית משפט קמא הזכיר גם את סימני הטראומה והחרדה שניכרו ב-ש', כפי שניתן להבחין בדיסק שצולם במהלך העימות בינה לבין המערער, בקובעו כי מדובר ב"סיוט של כל אישה". עוד צוין בית משפט קמא, כי המערער לא העיד בבית המשפט ולא סיפק כל הסבר להתנהגותו. בהמשך, קבע בית משפט קמא, כי עבירות האלימות מחייבות, ככלל, ענישה מחמירה ובפרט כאשר עסקינן במי שמבקש לפגוע בנשים תמימות. חומרת מעשיו של המערער מתחזקת לנוכח העובדה כי הוא ניצל את שהייתו הבלתי חוקית בארץ לצורך ביצוע עבירות קשות ומקוממות. מנגד, שקל בית המשפט לקולה כי המערער נעדר עבר פלילי ואת הודאתו בשניים מהאישומים. עם זאת, צוין בית משפט קמא כי שמיעת הראיות בתיק לא נחסכה, בשל הודאתו החלקית של המערער וכפירתו במרבית העבירות שיוחסו לו. לאחר שקילת מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, ובשים לב לעובדה כי המערער זוכה משניים מהאישומים שיוחסו לו, השית עליו בית משפט קמא את העונשים שפורטו בפסקה 3 לעיל.

הערעור על פסק דינו של בית משפט קמא

44. ביום 10.5.2012 הגיש המערער, באמצעות בא כוחו עו"ד גיא עין-צבי, ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, המונח לפנינו. בהודעת הערעור נטען, כי שגה בית משפט קמא בכך שהרשיע את המערער באישומים בהם כפר. נטען בנוסף, כי בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא, לא ניתן להצביע על שיטת ביצוע באותם מעשים אשר בהם הורשע המערער. לטענת המערער, נפלו מספר שגיאות בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה הוכחה שיטת ביצוע במעשיו של המערער. ראשית, טען המערער, בהסתמך על ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 729 (1978) (להלן: עניין קריב), כי על מנת להתייחס למעשיו של נאשם כאל "שיטה", יש להוכיח תחילה כי הנאשם שב וביצע את אותו מעשה ייחודי יותר מפעם אחת, ורק אז ניתן לבחון את התאמת השיטה למקרים דומים אחרים. עוד הוסיף וטען המערער, כי המעשים שיוחסו למערער בכתב האישום, לרבות האירוע בו הודה, מושא האישום השישי, נעדרים כל מאפיין ייחודי, אשר מבדיל בינם לבין "עבריינות רגילה", כאשר, לטענת המערער, בית משפט קמא התעלם מקיומם של הבדלים משמעותיים בין האירועים השונים. נטען בנוסף, כי המאפיינים הדומים בין האירועים השונים, אשר פורטו על ידי בית משפט קמא, חסרי כל ייחוד, והגם שבית משפט קמא היה ער להלכה הדורשת מאפיינים ייחודיים כדי לקבוע כי בפנינו שיטת ביצוע, הוא לא יישם כראוי את ההלכה, בשל העדרם של מאפיינים ייחודיים באירועים השונים. כך, נטען כי באישום הרביעי לא עשה התוקף כל שימוש באופניים, דבר ששימש כמאפיין בולט ביתר האירועים. בנוסף, הזכיר

המערער את השימוש שנעשה באופניים באישום השלישי, אשר ממנו חזרה התביעה, ומכאן ניתן להסיק כי, ככל הנראה, קיים תוקף נוסף המבצע עבירות באמצעות אופניים, כך שאין מדובר במאפיין ייחודי למערער. אשר למקום התרחשות האירועים, במנהרת הולכי הרגל בצומת רעננה צפון, נטען כי מאפיין זה נעדר מן האישום השביעי, אשר התרחש לצד הכביש, מתחת לגשר. עוד הוסיף המערער וטען, כי בניגוד לקביעת בית משפט קמא, אין להתייחס לכלל האירועים כאל מעשי תקיפה, שכן יש שוני בדפוס ההתנהגות במקרים השונים ובמטרתו של התוקף, שהרי באישום השני, אשר ממנו חזרה המשיבה, התוקף כלל לא ניסה לגנוב את רכובה המתלוננת אלא אך ביקש לבצע בה מעשה מגונה. לעומת זאת, באישום החמישי התוקף לא ניסה כלל לבצע במתלוננת מעשה מיני. לבסוף, נטען כי תיאורו של התוקף על ידי המתלוננת באישומים הרביעי והחמישי כעובד זר, סיני או תאילנדי, ולא ערבי, שולל את האפשרות לקיומה של שיטת ביצוע.

על יסוד האמור לעיל, נטען כי יש לזכות את המערער מן האישומים החמישי השביעי והשמיני, שם מהווה שיטת הביצוע כראיה המרכזית של התביעה.

45. בנוסף, נטען על-ידי המערער, כי שגה בית משפט קמא בקובעו כי קיימות ראיות לחיזוקה של הראיה העיקרית, היא שיטת הביצוע. כך, בהתייחס לאישום השמיני, נטען על-ידי המערער כי התיאור החיצוני שמסרה המתלוננת משולל כל ערך ראיתי, משום שבדבריה היא חזרה על התיאור שנמסר לה על ידי יאיר. טענה נוספת שהייתה בפי המערער בנוגע לאישום השמיני, היא כי בית משפט קמא התעלם מקיומו של רוכב אופניים נוסף, אשר ייתכן כי הוא התוקף ולא המערער, נוכח עדותה של המתלוננת באישום השמיני לפיה התוקף נמלט לכיוון כפר סבא (מזרחה), בעוד שהחיפושים אחר התוקף נערכו על כביש 4 (צפונה). עוד נטען כי, השוטר חיים העיד שבמסגרת החיפושים אחר התוקף הוא הבחין ברוכב אופניים, המתאים לתיאור הכללי שהתקבל, אשר רכב לכיוון צפון על כביש 4, כ-200 מטרים דרומית למחלף הדרים (פרוטוקול הדיון מיום 11.5.2011, בעמ' 38-40), ואילו המערער נעצר, כדקה לאחר מכן, על ידי קצין המשטרה יוני, ברוכבו על אופניו לכיוון דרום על כביש 4, כ-200 מטרים צפונית למחלף רעננה צפון. נטען, בהקשר זה, כי לא ייתכן שהמערער רכב למרחק של 5.4 קילומטרים במשך דקה אחת. לטענת המערער, הדבר מצביע על קיומו של רוכב אופניים אחר אשר נראה מתרחק מזירת האירוע, בעוד שהמערער נעצר כאשר הוא רוכב לכיוון "זירת הפשע".

46. אשר לאיכון הטלפון הנייד של המערער באזור הצומת, כשעה ורבע לפני התרחשות האירוע המתואר באישום השמיני, נטען כי מחקר התקשורת מלמד כי הטלפון הנייד של המערער אוכן פעמים רבות באזור זה, וכי הימצאותו של המערער באזור מספר כה רב של פעמים, מלמדת כי לא ניתן להסיק מאותו איכון על קיומו של קשר בין המערער לבין העבירות מושא אישום זה. המערער הוסיף וטען, כי דו"ח התקשורת מלמד כי הטלפון הנייד אוכן במרחק משמעותי ממקום התרחשותם של האירועים, לפני או אחרי מועד התרחשותם.

47. אשר לשקריו של המערער בחקירה, נטען כי שקרים אלו נמסרו במטרה למזער את חומרת שהייתו של המערער בישראל ולהסתיר את עצם ביצוע העבירה מושא האישום השישי, ולפיכך אין לזקוף שקרים אלה לחובתו של המערער.

48. בהתייחס להימנעותו של המערער מלהעיד במשפטו, נטען על-ידי המערער, כי הוא סבר שלאחר הודאתו באישום השישי, אין עוד צורך בעדותו בבית המשפט, משום שהמשיבה לא הרימה את הנטל הראשוני, אשר מעביר את נטל השכנוע לכתפיו של המערער. מכל מקום, לשיטתו של המערער, עדותו במשפט הייתה חסרת כל ערך משום שהוא

מכחיש ממילא, כל מעורבות באירועים, המתוארים באישומים שבהם כפר.

49. לבסוף, ובהתייחס לאישום הרביעי, נטען על ידי המערער כי שגה בית משפט קמא בכך שביסס את הרשעתו באישום זה על ראיית דנ"א. לטענת המערער, על אף שמדובר בתערובת של דנ"א, בית משפט קמא לא נתן דעתו לכך שנמצאו למעלה מ-3000 פרופילים גנטיים, אשר יכולים להתאים לנתוניו של ה"תורם האחר" לתערובת, וזאת בנוסף למתלוננת. המערער מאשר, אמנם, כי ההסתברות לגבי קיומם של תורמים פוטנציאליים אחרים עומד על 1 ל-11.5 בליון באוכלוסייה הערבית בישראל, אך, לטענתו, אין בכך כדי לשלול את האפשרות כי קיים אדם אחר אשר ביצע את המעשה. המערער הוסיף וטען, כי שכיחות הפרופיל הגנטי שלו נמוכה אף יותר מנתוני השכיחות שלעיל, שהרי הוא אחד מאותם 3,000 פרופילים אפשריים המרכיבים את אותה שכיחות, דבר שיש בו כדי להטיל ספק בדבר אשמתו. לשיטת המערער, חרף הסיכוי הקלוש למציאת פרופיל גנטי זהה לשלו באוכלוסייה, עדיין אין ניתן להסתמך על ראיית הדנ"א כראיה סטטיסטית. עוד הוסיף וטען המערער, כי הספק בדבר האפשרות להסיק מסקנות לחובתו מראיית הדנ"א מתחזק לאור עדותה של ד', היא המתלוננת שמתחת לציפורניה נמצאה תערובת הדנ"א, ממנה עולה היא כלל לא שרטה את התוקף ולא נגעה בו בידיה אלא הדפה אותו במרפקיה. עוד יש לזכור, כי לדברי ד', התוקף היה אדם ממוצא סיני או תאילנדי ולא יהודי או ערבי. המערער שב והזכיר, בהקשר זה, את עדותה של המתלוננת באישום החמישי, אשר גם היא מסרה כי התוקף היה ממוצא סיני או תאילנדי, ולשיטת המערער, תיאור ייחודי זה מחייב את המסקנה כי אכן זהו מוצאו של התוקף.

50. בהתייחס לעונש אשר הושת על המערער, נטען כי שגה בית משפט קמא בכך שהטיל על המערער שתי שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין הרשעתו בעבירה של שהייה שלא כדין בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, משום שהעונש המירבי הקבוע בצד עבירה זו הוא שנת מאסר אחת. עוד הוסיף וטען המערער, כי אין מקום להשית עליו את העונש המירבי בגין ביצוע עבירה זו, נוכח הודאתו בה ובהתחשב בכך שמדובר בהרשעה ראשונה, ולפיכך ראוי היה להטיל חלק מתקופת המאסר באופן מותנה.

51. אשר לעונש המאסר שהוטל על המערער בגין יתר האישומים בהם הורשע, נטען כי מעשי השוד לא בוצעו תוך שימוש באלימות חמורה ולא גרמו למתלוננות חבלות קשות, וגם העבירות שעניינן מעשה מגונה אינן מצויות במדרג הגבוה של חומרת העבירה. לטענת המערער, היה על בית משפט קמא להתחשב, בנוסף להיותו נטול עבר פלילי ולהודאתו בשניים מהאישומים, גם בהחזקתו בתנאי מעצר במשך כשנה וחצי; בהיותו אב לשלושה ילדים קטנים התלויים בו מבחינה כלכלית; ובעובדה כי הוא ומשפחתו תושבי השטחים, דבר אשר מקשה על שהייתו בכלא ישראלי, נוכח העובדה כי הוא זוכה לביקורים מעטים, אם בכלל. לבסוף, נטען כי בית משפט קמא חרג לחומרה מרף הענישה המקובל במעשים דומים לאלו שהורשע בהם המערער. על יסוד האמור, עותר המערער להפחתה ניכרת מעונש המאסר בפועל שהושת עליו.

תגובת המשיבה

52. ביום 2.7.2013 הגישה המשיבה, באמצעות באת כוחה, עו"ד יעל שרף, עיקרי טיעון מטעמה. בטיעוניה, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ואולם באשר לערעור על מידת העונש, הסכימה המשיבה להפחית שנת מאסר מעונשו של המערער, משום שהעונש שהוטל עליו בגין העבירה של שהייה שלא כדין בישראל, חורג מהעונש המירבי שנקבע על-ידי המחוקק בצד עבירה זו.

53. לטענת המשיבה, התשתית הראייתית שהוצגה בפני בית משפט קמא מוכיחה את אשמתו של המערער מעבר לספק סביר. לשיטתה, הדמיון העז בין האירועים, לרבות האירוע בו הודה המערער במסגרת האישום השישי; המצאות ראיית דנ"א באירוע נוסף המתואר באישום הרביעי; מעצרו של המערער בסמוך למקום התרחשות האירוע מושא האישום השמיני; וההתאמה בין תיאורו לתיאור שמסרה המתלוננת באישום זה, כל אלו מלמדים על מעורבותו של המערער בכל העבירות מושא כתב האישום.

54. אשר לטענת המערער כי לא הוכחה במקרה דנן שיטת ביצוע, נטען על ידי המשיבה כי הדמיון בין האירועים הוא כה בולט ומשמעותי, עד כי השוטרים קישרו מייד בין המערער, כבר בשלב מעצרו לאחר האירוע מושא האישום השמיני, לבין יתר האירועים המתוארים בכתב האישום. עוד טענה המשיבה, כי בניגוד לטענת המערער, די על פי הפסיקה באירוע "עוגן" אחד, על מנת ללמוד על שיטת ביצוע המיוחסת לנאשם. המשיבה הפנתה, בהקשר זה, לדנ"פ 864/12 קצב נ' מדינת ישראל, בפסקאות 13-14 (13.5.2012) (להלן: דנ"פ קצב). מכל מקום, כך נטען על ידי המשיבה, במקרה שלפנינו אין מדובר ב"עוגן" אחד בלבד, כיוון שגם באישומים הנוספים קיימות ראיות אחרות המעידות על זהותו של המערער כמבצעם, ובמיוחד אמורים הדברים בראיית הדנ"א באישום הרביעי.

55. בהמשך, התייחסה המשיבה לטענותיו של המערער בדבר השוני הקיים, לשיטתו, בין האירועים השונים. ראשית, נטען על ידי המשיבה, כי האישום היחיד בו לא תוארה הסתלקות התוקף על אופניו הוא האישום הרביעי. המשיבה הוסיפה וטענה, כי גם באישום זה מסרה המתלוננת שהיא הבחינה באופניים בזירת האירוע, אך גם בלא עדות על קיומם של אופניים, נטען כי במקרה זה קיימת תשתית ראייתית עצמאית, חזקה במיוחד, בדמות ראיית הדנ"א, המוכיחה את זהותו של המערער כמבצע העבירה; שנית, טענה המשיבה, בהתייחס לזירת האירוע, כי האירוע היחיד שלא התרחש במנהרה להולכי רגל הוא האירוע מושא האישום השביעי, אך גם הוא התרחש "ממש בסמוך" למנהרה, ולכן ניתן לומר, הלכה למעשה, כי מדובר באותה זירה; שלישית, אמנם, כפי שטען המערער, רק לשלושה מהאירועים נלווה מעשה מיני מובהק, ואילו בשני האירועים האחרים לא היה ניסיון לבצע עבירת מין. ואולם, נטען על-ידי המשיבה, כי גם אם רק בחלק מן המקרים ניסה התוקף, בנוסף לביצוע השוד, לבצע מעשים מגונים, אין בכך כדי לפגום בשיטת הביצוע. לגישת המשיבה, אין בעובדה כי בחלק מן המקרים לא "קם עליו יצרו", כדי ללמד כי מדובר בעבריין שונה, וראיה לכך היא הודאתו של המערער באישום השישי, שבו לא מיוחסת לו עבירת מין. לכך יש להוסיף, כך נטען, את ראיית הדנ"א המלמדת על זהותו של המערער בהסתברות גבוהה מאוד, באירוע המפורט באישום הרביעי, שבו יש דווקא ניסיון לבצע מעשה מגונה; רביעית, נטען על-ידי המשיבה, כי אין בשוני בין תיאורי התוקף על-ידי המתלוננת כדי לערער את עצם זיהויו של המערער, כמי שביצע את המעשים המיוחסים לו. זאת, נוכח הנסיבות בהן נחשפו המתלוננות למראהו של התוקף, שעה שהן הותקפו במפתיע, דבר שגרם להן לחרדה רבה, כאשר חלקן נתקל באיש בשעת לילה ובחשיכה. המשיבה חזרה והזכירה, כי באישום הרביעי, שם סברה המתלוננת כי התוקף הוא ממוצא תאילנדי, קיימת ראיית דנ"א, הקושרת את המערער באורח ודאי למעשה התקיפה, וניתן ללמוד מכך כי המתלוננת נקלעה לטעות תמימה הנובעת מהסיטואציה הטראומטית, אשר הקשתה עליה ליתן סימני זיהוי מאפיינים של התוקף, ואין בכך בכדי לסתור את היותו של המערער מבצע העבירות. המשיבה הוסיפה וציינה, כי גם אם ניתן משקל כלשהו, לזיהוי הספונטני של המערער, על-ידי המתלוננת באישום השמיני, מדובר במשקל מועט ובלתי משמעותי.

56. המשיבה טענה בנוסף, כי חזרתה מהאישומים השני והשלישי אינה מלמדת, כלל ועיקר, על כי מדובר באדם נוסף, הפועל על פי אותה שיטת ביצוע. הסיבה היחידה לחזרתה של המשיבה מאישומים אלו נבעה בשל סברתה כי אין בידיה ראיות מספיקות, על מנת להוכיח, מעבר לספק סביר, את אשמתו של המערער, ואין להסיק מכך, דבר וחצי דבר, על קיומו של תוקף נוסף.

57. אשר לטענת המערער בדבר הקושי הקיים בראיית הדנ"א באישום הרביעי, בהיותה ראייה סטטיסטית, נטען על ידי המשיבה, כי השכיחות הנמוכה לגבי קיומו של פרופיל גנטי אחר, אשר תרם לתערובת הדנ"א, מלבד המערער, הופכת את ראיית הדנ"א לבעלת משקל משמעותי ביותר. לגישת המשיבה, המערער לא הראה טעם של ממש, על שום מה שונה המקרה דנן ממקרים אחרים, בהם ניתן משקל ראייתי נכבד ביותר לתוצאות בדיקת הדנ"א, לעיתים אף כראיה יחידה להוכחת האשמה. המשיבה הוסיפה וטענה, כי אין להעלות על הדעת כי מדובר בצירוף מקרים שבו אותו אדם, אשר שדד ותקף אישה, כמפורט באישום השישי, נמצא מתאים להיות תורם לתערובת הדנ"א שנמצאה מתחת לציפורניה של המתלוננת, כאשר הסיכוי לכך שקיים תורם אחר עומד על 1 ל-11 בליון.

58. בהתייחס לטענת המערער בנוגע לאישום השמיני, לפיה החוקר יאיר נטל חלק במעצרו של המערער, טרם שנפגש עם המתלוננת באישום זה, וכי הוא אשר מסר לה את תיאורו של המערער, נטען על ידי המשיבה, כי בכך חולק המערער, הלכה למעשה, על קביעה עובדתית מובהקת שנעשתה על-ידי בית משפט קמא. קביעתו של בית המשפט היא, כי יאיר לא השתתף במעצרו של המערער, והוא לא העביר את תיאורו של המערער למתלוננת, אלא שהיא זו אשר מסרה את התיאור ליאיר. המשיבה הדגישה עוד, כי קביעה עובדתית זו התבססה על עדויותיהם של יאיר ושל המתלוננת, כמו גם על דו"חות המעצר האחרים, מהם עולה בבירור כי יאיר לא נכח בעת מעצרו של המערער.

59. אשר לטענת המערער בדבר קיומו של רוכב אופניים נוסף, נטען על ידי המשיבה, כי המערער הוא האדם היחיד אשר נראה כשהוא רוכב על אופניו, ולו היה מדובר בשני רוכבי אופניים, סביר להניח כי השוטר חיים היה מבחין בשניהם ולא רק באחד מהם. המשיבה הוסיפה וטענה, בהקשר זה, כי התיאור שמסרה המתלוננת באישום השמיני מתאים, עד מאד, לחזותו החיצונית של המערער, והדגישה כי ראייה זו אינה עומדת לבדה, שכן המערער רכב על אופניים כהות, בדומה לאופני התוקף כפי שאלה תוארו על-ידי המתלוננת, כאשר בעת מעצרו היה המערער מזיע ומתנשף.

60. עוד הוסיפה וטענה המשיבה, כי היה על המערער להציג הסבר לשקריו הרבים בחקירה. המשיבה ציינה עוד, כי שקריו אלה של המערער מתייחסים לכל האישומים הכלולים בכתב האישום, לרבות לאישומים הראשון והשישי, בהם הודה המערער בבית המשפט, ולכן ניתן לעשות בשקרים אלה שימוש כראיית סיוע, לכל אחד מן האישומים.

61. בהתייחס לעונש שהושת על המערער, נמסר על-ידי המשיבה, כי היא מסכימה, כאמור, להפחתת שנת מאסר מעונשו של המערער, משום שמדובר בעונש החורג מהעונש המירבי הקבוע בצד העבירה שעניינה כניסה לישראל שלא כחוק. לגישת המשיבה, אין מקום להקלה נוספת בעונשו של המערער, שכן העונש שהושת עליו הולם את חומרת מעשיו, ומבטא כראוי את העובדה כי מדובר בריבוי מעשים וקרבתו. עוד נטען, כי יש ליתן את הדעת לנזק הנפשי, הפיזי והממוני שנגרם למתלוננות, כפי שעולה, בין היתר, מהצהרתה של ר', המתלוננת באישום השישי, אודות הנזק הרב שנגרם לה, כתוצאה ממעשיו הנפשעים של המערער.

הדיון בערעור

62. בדיון בערעור, חזר בא כוחו של המערער, עו"ד גיא עין-צבי, על עיקרי הדברים שהופיעו בהודעת הערעור. בין היתר, חזר המערער על הטענה כי לא הוכחה שיטת ביצוע, בציינו, כי באישום הרביעי נעדר אלמנט משמעותי מבין

הרכיבים המאפיינים, אשר מבססים את שיטת הביצוע, והכוונה היא לעובדה כי לא נמצאו אופניו של התוקף בזירת האירוע. המערער שב וטען, כי קיימת אפשרות שמדובר ברוכב אופניים נוסף, שהגיע לאזור בו נעצר המערער. נטען בנוסף, כי תיאורו של המערער, כפי שזה נמסר על-ידי המתלוננת באישום השמיני, הוא חסר כל ערך, משום שתיאור זה הובא לידיעתה על ידי יאיר, וזאת בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא. עוד נטען, כי בכל המקרים המתוארים בכתב האישום, הטלפון הנייד של המערער לא אוכן, במקום המדויק ובזמן התרחשות האירועים. בהמשך, חזר המערער והזכיר כי המתלוננות באישומים הרביעי והחמישי תיארו את התוקף כסיני או תאילנדי, תוך שהמתלוננת באישום החמישי מדגישה כי התוקף אינו ערבי ואינו יהודי. המערער טען עוד, כי ראיית הדנ"א באישום הרביעי, היא ראייה הסתברותית ומכאן חולשתה הגדולה.

אשר לגזר דינו של המערער, נטען כי בית משפט קמא החמיר בעונשו למרות שזוהי לו הרשעתו הראשונה; מדובר בגרוש, המטפל בילדים קטנים; והוא תושב הרשות הפלסטינית, ומשכך אין הוא יכול לזכות בביקורי משפחה בבית הסוהר, כמקובל לגבי תושב ישראל. עוד נטען, כי מעשיו של המערער אינם קלים, אמנם, אך אין מדובר ברמת חומרה גבוהה, באשר לא נגרמו למתלוננות חבלות חמורות, והרכוש שנגנב לא היה בעל ערך רב.

63. המשיבה, באמצעות באת כוחה, עו"ד יעל שרף, חזרה על עמדתה, כפי שזו באה לידי ביטוי בעיקרי הטיעון, והדגישה את הדמיון הרב בין חמשת האירועים, אשר התרחשו בתוך תקופה קצרה של כחודש ימים, במנהרה להולכי רגל ובסמוך לה. המשיבה הזכירה כי המערער הודה במעשים דומים שבוצעו במסגרת האישום השישי; באישום הרביעי הוצגה ראיית דנ"א המלמדת על זהותו של התוקף; ובאישום השמיני נתפס המערער בקרבת מקום לזירת האירוע, כאשר הטלפון הנייד שלו אוכן בסמיכות זמן ומקום לזירת העבירה. כל זאת, שעה שהמערער בחר שלא להעיד להגנתו ולא סיפק כל הסבר לשקריו ולתמיהות העולות מגרסתו במשטרה. אשר לתיאור שנמסר על-ידי שתיים מהמתלוננות, שתיארו את התוקף כסיני או תאילנדי, טענה המשיבה כי מדובר בטעות סבירה, ומכל מקום ממצאי הדנ"א באישום הרביעי שומטים את הקרקע מתחת לטענותיו של המערער, לגבי זיהויו כמבצע המעשים.

דיון והכרעה

64. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובפסק דינו של בית משפט קמא, והאזנתי בקשב רב לטענות שנשמעו במהלך הדיון שנערך בפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערער על הכרעת הדין להידחות. הערער על גזר הדין יתקבל בחלקו, בהסכמת המשיבה, כך שתופחת שנת מאסר אחת מעונשו של המערער.

65. מן הראוי לציין, כבר בפתח הדברים, כי ככל שטענותיו של המערער מכוונות כלפי קביעות מהימנות וממצאים עובדתיים, אשר נעשו על-ידי הערכאה הדיונית, יש להפנות להלכה המושרשת לפיה ערכאת הערער לא תתערב בנקל בממצאים מעין אלו. זאת, נוכח העדיפות המובהקת הנתונה לערכאה הדיונית, אשר מתרשמת באופן בלתי אמצעי מהעדים המופיעים בפניה, בעוד שמסקנותיה של ערכאת הערער מתבססות, ככלל, על החומר הכתוב המונח לפניה (ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל (30.4.2014); ע"פ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2013); ע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010); ע"פ 6924/12 בעראני נ' מדינת ישראל (29.10.2013)).

בענייננו, התרשם בית משפט קמא באופן ישיר מכלל העדים שהופיעו בפניו, ובכלל זה, בחן את עדויותיהן של המתלוננות, את עדויותיהם וחווות דעתם של המומחים, ואת עדויות חוקרי המשטרה. זה המקום לציין כי, לפחות לגבי

עדותן של המתלוננות, לא היתה מחלוקת באשר למידת מהימנותן ואמינות גרסאותיהן. לאחר עיון בחומר הראיות ושמיעת טענות הצדדים, לא מצאתי כל בסיס להתערב בממצאי המהימנות ובקביעות העובדה שנעשו על-ידי בית משפט קמא, ואינני סבור כי מתקיים במקרה דנן אחד מן החריגים לכלל אי ההתערבות (ראו, למשל, ע"פ 502/10 מחמאיד נ' מדינת ישראל (22.10.2012) והפסיקה המצוטטת שם לגבי החריגים לכלל).

66. עוד ראוי להזכיר, כי הרשעתו של המערער, בעבירות מושא האישום הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני יסודה במכלול של ראיות נסיבתיות, אשר עמדו לחובתו של המערער. כידוע, ראיה נסיבתית נועדה להוכיח קיומה של נסיבה, אשר ממנה ניתן להסיק באופן הגיוני על דבר קיומה של עובדה הטעונה הוכחה. כוחן של ראיות נסיבתיות כמוהו ככוחן של ראיות ישירות, ובית המשפט יכול לבסס הרשעה על יסודן. נקבע, כי על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות במבחני השכל הישר וניסיון החיים, ולאחר ששמע את הסבריו של הנאשם, על בית המשפט להכריע בשאלה, האם המסקנה המפלילה הינה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות. המסקנה המרשיעה יכולה אף להתקבל מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, כאשר משקלן הכולל מכריע את הכף לעבר הרשעת הנאשם, וזאת אף אם אין בכל אחת מהן, כשלעצמה, כדי להוביל להרשעה. טרם הרשעת הנאשם, על בית המשפט ליתן את דעתו להסבר החלופי אשר סיפק הנאשם, או כל הסבר סביר אחר המתיישב עם חפותו של הנאשם, אשר יש לו בסיס בחומר הראיות, ולבחון אם יש בכך כדי לשלול את המסקנה המפלילה העולה מן הראיות (ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, בפסקה 129 לפסק דיני (6.3.2013) (להלן: עניין והבה); ע"פ 5038/10 יאסין נ' מדינת ישראל (28.11.2012); ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, בפסקאות 5-11 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007) (להלן: עניין קייס)).

בענייננו, וכפי שיפורט בהרחבה בהמשך, סבורני כי מצבור הראיות הנסיבתיות העומדות לחובת המערער, מוביל למסקנה אחת ויחידה, לפיה המערער ביצע את המיוחס לו באישומים הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני, וזאת מעבר לספק סביר.

67. מכאן, אפנה לבחינת טענותיו של המערער על פי סדרן. תחילה אדון בטענתו העיקרית של המערער בנוגע להעדרה של שיטת ביצוע; לאחר-מכן אבחן את טענותיו של המערער כנגד הראיות המחזקות, המתווספות לשיטת הביצוע; ובהמשך אדון בטענותיו של המערער בהתייחס לאישום הרביעי, ובפרט בנוגע לראיית הדנ"א הקיימת במסגרת אישום זה. לבסוף, אתייחס לטענותיו של המערער כלפי חומרת העונש שהושת עליו.

שיטת הביצוע

68. באופן רעיוני, הבאת ראיות בדבר התנהגותו של נאשם בהזדמנויות אחרות, אשר מלמדות על שיטת ביצוע מיוחדת, הדומה לזו המתוארת בכתב האישום, מנוגדת, לכאורה, לכלל הקבוע בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו אין מציגים בפני בית המשפט את עברו הפלילי של הנאשם, טרם שהוחלט להרשיעו. עם זאת, וחרף החשש ליצירת דעה קדומה לחובת הנאשם, נקבע בהלכה הפסוקה כי עדות שיטה ומעשים דומים תותר בנסיבות מסוימות, כאשר יש בעדות זו כדי לתרום תרומה ממשית, לצורך הכרעה בשאלה רלוונטית השנויה במחלוקת. זאת, כאשר תרומה אפשרית זו גוברת על החשש מפני הכתמת שמו ודמותו של הנאשם, עוד בשלב בירור אשמתו (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011) (להלן: עניין קצב); ע"פ 411/04 טטרו נ' מדינת ישראל (9.1.2006) (להלן: עניין טטרו); ע"פ 3049/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 189, 193 (1995); ע"פ 265/64 שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה,

69. בפתח הדברים, מן הראוי לעמוד על ההבחנה, אשר התפתחה בפסיקה, בין עדות שיטה לבין עדות בדבר מעשים דומים. כוחן הראייתי של שתי הדוקטרינות נובע מהדמיון העובדתי הניכר שבין המעשה המיוחס לנאשם לבין מעשים אחרים שבוצעו על ידו, ואולם דוקטרינות אלה נבדלות בתכליתן השונה. מטרתה של עדות שיטה היא להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה, או הוכחת זהותו של המבצע. מנגד, עדות בדבר מעשים דומים נועדה להוכיח קיומה של מחשבה פלילית המיוחסת לנאשם בעת ביצוע המעשים, כאשר עצם הביצוע אינו נתון במחלוקת. מטרות שונות אלו מכתבות גם שוני ברמת ההוכחה הנדרשת בכל אחת מן הדוקטרינות. עדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון, בעוד שכאשר מדובר בעדות בדבר מעשים דומים ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים (ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל, בפסקה 51 (17.2.2011)); עניין קצב, בפסקה 333 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; דנ"פ קצב, בפסקאות 12-18; ע"פ 7045 אנטיפקה נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (3.4.2008); עניין שויביץ, בעמ' 458). הנה כי כן, לשם הסקת מסקנה בדבר קיומה של שיטת ביצוע, דרושה הצטברות של תכונות דומות ברמה גבוהה ביותר, ונדרש כי הצטברות זו תתאפיין ב"קווים דיסטינקטיביים ברורים" או למצער, בקווי אופי דומים ומוחשיים (עניין טטרו, בפסקה 13; עניין שויביץ, בעמ' 458; יעקב קדמי על הראיות חלק שני 713-715 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009) (להלן: קדמי)). באותם מקרים בהם עדות השיטה משמשת כעדות יחידה להוכחת זהותו של העבריין או לעצם ביצועה של עבירה, נדרש כי ראיה זו תהא חזקה ומוצקה במיוחד, ויש הכרח במידה גבוהה ביותר של דמיון וקיומם של מאפיינים ייחודיים (עניין טטרו, בפסקה 13).

בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013), עמדתי על מגמת הפסיקה להגמשת הדרישה למידת דמיון גבוהה במיוחד בין המעשים, דבר העולה כדי "כרטיס ביקור" של העבריין, בצייני כי כל מקרה יבחן לגופו בהתאם לנסיבותיו המיוחדות. יפים, בהקשר זה, דבריה של השופטת ע' ארבל בעניין קצב:

"גם במסגרת עדות שיטה תיבחן רמת הדמיון הנדרשת בהתחשב במכלול הנתונים והראיות. כך למשל, כאשר מדובר בראיה יחידה לקביעת זהותו של הנאשם כמבצע העבירה ודאי שתידרש מידה רבה של דמיון בין העדויות, עד כדי מעין 'טביעת אצבע'. לעומת זאת, אם קיימת עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם אך לעדות זו נדרש סיוע, הרי שרמת הדמיון שתידרש מעדות השיטה לעדות העיקרית תהיה פחותה [...] מכל מקום, גם כאשר נדרשת רמה פחותה של דמיון יש להצביע על קווי דמיון מוחשיים ואין להסתפק בדמיון כללי גרידא" (שם, בפסקה 333 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; ראו גם: דנ"פ קצב, בפסקה 11; ע"פ 5676/10 שונים נ' מדינת ישראל (23.8.2012); ע"פ 363/83 אלחי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(4) 773, 778 (1983); קדמי, חלק שני, בעמ' 714).

70. לאחר שאושרה הבקשה להצגת ראיות בנוגע לשיטת הביצוע, על בית המשפט להדרש לשאלת משקלן של הראיות. ניתן להצביע על מספר שיקולים, אשר עשויים להשפיע על קביעת משקלה של עדות השיטה, ובהם: מידת השכנוע בגרסת העד המעיד על שיטת הביצוע; מידת הדמיון בין תיאור המעשים השונים, על-ידי העדים; והתייחסות לשאלה האם קיים קשר בין העדים השונים, באופן אשר מאפשר להם לתאם את עדויותיהם. כאשר הוצגו בפני בית המשפט עדויות של שני עדים או יותר, שאינם קשורים האחד לשני, והם מספרים על אודות מעשים דומים שביצע הנאשם, הרי שעדות אחת עשויה לחזק את רעותה. כמו כן, על בית המשפט ליתן את דעתו לשאלה האם המעשים, עליהם נסבה עדות השיטה, הוכחו בעבר, כגון בהודאת הנאשם או בפסק דין מרשיע שניתן בעניינו, ולכך יש חשיבות לעניין קביעת משקלה של הראיה (עניין קצב, בפסקה 334 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל).

71. עוד ראוי להוסיף, באשר לרף ההוכחה הנדרש לקיומה של שיטת ביצוע, כי אין התביעה נדרשת להוכיח, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את המעשים עליהם מבוססת עדות השיטה:

"...אין הקטגוריה חייבת להוכיח, בטרם יהיה בידה להסתמך על העיסקאות הקודמות כעדות לביצוע המעשה הנדון על ידי הנאשם, שכל אחת מהן מהווה בנפרד עבירה פלילית, אלא די בכך שדבר צירוף התכונות הדומות - המעשים והנסיבות - שהן אופייניות לכל עיסקה ועיסקה (כולל נשוא ההאשמה) מראה, שעה שמסתכלים על כולן ביחד, כי המדובר בשיטה אחידה שנקט הנאשם לביצוע עבירות, ואשר העבירה המיוחסת לו היא אחת מהן" (עניין שיוביץ, בעמ' 460; ראו גם: עניין טטרו, בפסקה 14).

ניתן ללמוד על קיומה של שיטת פעולה, המיוחדת לנאשם, אף ממעשים דומים הנידונים בפני בית המשפט, במסגרת אותו כתב אישום. זאת, כאשר צירופן של התכונות הדומות, אשר מאפיינות כל אחד מן המעשים, מצביע על שיטת פעולה אחידה ומיוחדת בה נקט הנאשם בביצוע המעשים השונים, כאשר כל אחד מהמעשים המיוחסים לנאשם מהווה המחשה קונקרטית לשיטה זו (עניין שיוביץ, בעמ' 460-461; נינה זלצמן "עדות 'שיטה' כראיה מסייעת - מבחן שונה לקבילות?" משפטים יא 528, 531-533 (תשמ"א)).

מן הכלל אל הפרט

72. על יסוד התשתית הנורמטיבית עליה עמדתי בקצרה, ולאחר עיון מדוקדק בעדויותיהן של המתלוננות וביתר הראיות שהוצגו בפני הערכאה הדיונית, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה המערער פעל בשיטת ביצוע ייחודית בעלת תכונות ומאפיינים דומים, בכל האירועים המיוחסים לו בכתב האישום.

73. עולה מחומר הראיות, כי קיימים בענייננו סממנים משותפים רבים, המעידים על רמת דמיון גבוהה בין האירועים, ועל שיטת ביצוע ייחודית בה פעל המערער, כמפורט להלן: אופן התקיפה זהה בכל האירועים - דחיפת הקרבן והפלתו לקרקע; בכל האירועים היו הקרבנות נשים; ארבעה מתוך חמשת האירועים התרחשו באותו מקום, במנהרה בצומת רעננה צפון. האירוע, מושא האישום השביעי, התרחש מתחת לגשר, אשר נמצא בסמוך לאותה מנהרה, ולמעשה, מדובר באותה זירה; השימוש שעשה התוקף באופניים, לשם הגעתו לזירת האירוע והסתלקותו מהמקום באמצעות אופניו, וזאת בכל המקרים מלבד באישום הרביעי. בהתייחס לאישום זה, נקבע על-ידי בית משפט קמא, כי קיימת סבירות גבוהה לכך כי האופניים שהיו במקום שייכים לתוקף; מטרת התוקף בכל האירועים הייתה זהה, ביצוע עבירת רכוש, כאשר בשלושה מן האירועים התקיפה לוותה במעשה מיני. העובדה כי בשניים מן האירועים, הם האירועים מושא האישום השישי, בו הודה המערער, ומושא האישום החמישי, לא בוצעו במתלוננות מעשים מיניים, אינה נובעת, בהכרח, מקיומו של דפוס פעולה שונה בו נקט המערער. ניתן להניח, כי התנהגותו של המערער הושפעה ממעשה ותגובותיה של המתלוננת שהותקפה על ידו, כמו גם מנסיבות המקום והזמן, באותו אירוע (השוו: דנ"פ קצב, בפסקה 12). מכל מקום, ברי כי אין בעובדה כי התבצע מעשה מגונה רק בשלושה מן האירועים, כדי לערער את הקביעה בדבר קיומה של שיטת ביצוע. זאת, בהתחשב בקווי הדמיון הבולטים הרבים בין האירועים השונים, ובשים לב למרכיב הגניבה והתקיפה המשותף לכולם.

המערער מבקש ללמוד מן המעשים המתוארים באישומים השני והשלישי, מהם חזרה בה המשיבה, אודות היעדרה של שיטת ביצוע ייחודית למערער. לטעמי, אין כל מקום להסקת מסקנות כמבוקש על-ידי המערער, ובוודאי

שאינן בכך משום ראייה לקיומו של תוקף נוסף. כפי שעולה מעיקרי הטיעון של המשיבה, חזרתה של המאשימה מהאישומים השני והשלישי נבעה מסברתה כי אין ברשותה ראיות מספיקות כדי להוכיח את אשמתו של המערער, מעבר לכל ספק סביר. מכאן, אין להסיק מסקנות מרחיקות לכת, להם טוען המערער.

אשר לטענתו של המערער, בנוגע לתיאור שנמסר על-ידי המתלוננות באישומים הרביעי והחמישי, היינו כי מדובר בתוקף סיני או תאילנדי, נראה כי אין בכך כדי לשלול את עובדת קיומה של שיטת הביצוע. בית משפט קמא נתן דעתו לפערים הקיימים בתיאור התוקף על ידי המתלוננות, אך קבע כי אין בכך כדי לסייע למערער, בשים לב לראיות הנוספות הרבות שהוצגו לחובתו. אציין כבר עתה, כי לא מצאתי כל הצדקה להתערב בקביעותיו אלה של בית משפט קמא. נזכיר, כי באישום הרביעי, במסגרתו תיארה ד' את התוקף כסיני או תאילנדי, קיימת ראייה מרכזית בדמות בדיקת הדנ"א, אשר, כפי שיפורט בהמשך, מעידה על כי המערער הוא זה שעמד מאחורי תקיפתה של ד', וראיה זו נתמכת בראיות נסיבתיות נוספות המחזקות אותה. סבורני, כי ניתן להסביר את הפערים בתיאור התוקף על ידי שתי המתלוננות באישומים הרביעי והחמישי בסערת הרגשות בה הן היו נתונות, כאשר אין חולק כי החשפותן למראהו של המערער, נעשתה במהלך תקיפה אשר התרחשה כמעט כהרף עין.

עוד אוסיף, כי אין כל ממש בטענתו של המערער, לפיה נקבע על-ידי בית משפט קמא כי קיימת שיטת ביצוע, בהתבסס על "עוגן" אחד בלבד, בדמות הודאתו של המערער באישום השישי. בית משפט קמא קבע כי המערער פעל בשיטת ביצוע ייחודית לו, על יסוד חמישה אירועים שונים, בעלי סממנים משותפים ורמת דמיון גבוהה ביותר. זאת, כאשר באחד מן האישומים, הוא האישום השישי, הודה המערער, ובאישום נוסף, הוא האישום הרביעי, קיימת ראייה מרכזית ומכרעת, בדמות ראיית הדנ"א, בנוסף ראיות מחזקות אחרות. מספרן הרב של המתלוננות, אשר העידו על אירועים בעלי מאפיינים דומים, כאשר לא היה כל קשר בין מתלוננת אחת לרעותה, כל אלה מחזקים באופן ניכר את משקלה הראייתי של שיטת הביצוע, ובנסיבות אלה אין מדובר ב"עוגן" אחד בלבד, שאף בו היה די, בהתאם להלכה הפסוקה, להביא להרשעתו של המערער (עניין קצב, בפסקה 364 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; דנ"פ קצב, בפסקאות 13-14, שם השופטת א' חיות אף ציינה כי בעניין קריב, עליו נסמך המערער בטיעונו, לא נשללה האפשרות לבסס עדות שיטה על סמך עדות אחת בלבד). מכל מקום, בנידון דידן, בית משפט קמא ביסס את הכרעתו בדבר קיומה של שיטת ביצוע ייחודית בה פעל המערער, על יסוד חמישה אירועים שונים, ולא הסתפק במקרה אחד בלבד.

המסקנה המתבקשת היא, אפוא, כי בדין קבע בית משפט קמא שהמערער פעל בשיטת ביצוע ייחודית, בעלת מאפיינים ותכונות דומות, באירועים המיוחסים לו באישומים הרביעי, החמישי, השישי, השביעי והשמיני.

74. טרם שאעבור לדון בראיות המחזקות את שיטת הביצוע המיוחסת למערער, אתייחס לשתיים מטענותיו. הטענה הראשונה עניינה בכך שהתיאור שמסרה ש' אודות התוקף, נמסר לה על-ידי יאיר, ולא כפי שקבע בית משפט קמא. אין בידי לקבל טענה זו, בהיותה מנוגדת לקביעתו העובדתית של בית משפט קמא, לפיה יאיר לא ראה את המערער טרם פגישתו עם ש', ומכל מקום הוא לא מסר ל-ש' כל פרט לגבי תיאורו החיצוני של המערער. בית משפט קמא היה ער לפער בין האמור בדו"ח הפעולה שנרשם על-ידי יאיר לבין עדותו בבית המשפט ויתר העדויות שנשמעו בפניו בנוגע לחלקו של יאיר, ובכלל זה עדויותיהם של ש', חיים ויוני. בית משפט קמא קבע, כי האמור בדו"ח הפעולה של יאיר (ת/10) אינו משקף נכונה את המציאות, וזאת לאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו לפניו, ובהתבסס על יתר הראיות, וביניהם דו"חות המעצר הנוספים בעניינו של המערער, בהם לא צויינה נוכחותו של יאיר בעת המעצר. בנסיבות אלה, לא מצאתי כל הצדקה להתערב בקביעה העובדתית שנעשתה על-ידי הערכאה הדיונית, וסבורני כי קביעה זו מעוגנת, היטב, בחומר הראיות שהובא בנושא זה.

ומכאן לטענתו הנוספת של המערער בדבר התעלמותו של בית משפט קמא מהאפשרות כי קיים רוכב אופניים נוסף, לנוכח הכיוון השונה בו נסע, כביכול, אותו אדם שנצפה כשהוא רוכב על אופניו. מקובלת עליו תשובת המשיבה, לפיה המערער הוא האדם היחיד אשר נראה כשהוא רוכב על אופניו בקרבת מקום לזירת העבירה. מראהו החיצוני של אותו רוכב אופניים תואם את התיאור שנמסר על ידי ש': המערער לבש חולצה שחורה עם הדפס; ונעל נעליים לבנות. כעולה מתצלומי של המערער, לאחר שצולם בתחנת המשטרה בעקבות מעצרו (נ/2), המערער לא היה מגולח והיו לו זיפי זקן; כאשר הוא רכב על אופניים כהות, עובדה התואמת את תיאור האופניים על-ידי ש'.

שקרי המערער ואיכון מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו

75. הלכה היא, כי בנסיבות המתאימות רשאי בית המשפט ליתן לשקרים מהותיים שנמסרו על-ידי נאשם במהלך חקירתו, משקל ראיתי עצמאי, עד כדי ראית סיוע במקום שנדרשת ראייה כזו. כל זאת, בהתקיימם של מספר תנאים: מדובר בשקר בעניין מהותי; אשר מוכח בראיה או בעדות עצמאית; השקר ברור וחד משמעי; והוא מכוון להכשיל את החקירה ולהטעות את בית המשפט; תנאי נוסף הוא כי השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט ואינו נובע מעילה שאינה רלבנטית, לצורך בירור האשמה (ראו: עניין גץ, בפסקה 76 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; קדמי, חלק שני, בעמ' 830-840). שקרי הנאשם בחקירה אינם יכולים להחליף את התשתית הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה, אך ניתן לייחס להם משקל עצמאי, כראיה המחזקת את ראיות התביעה (ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל; קדמי, שם). כוחם הראיתי של השקרים מותנה בהיעדרו של הסבר סביר, שניתן על-ידי הנאשם לאותם שקרים (קדמי, חלק שני, בעמ' 838).

ובחזרה לענייננו, מקובלת עליו מסקנתו של בית משפט קמא כי יש ליתן לשקריו של המערער את מלוא משקלם הראיתי, כראית חזוק ואף סיוע לראיות התביעה, מאחר שהם מקיימים את התנאים הנדרשים בפסיקה. שקריו של המערער נוגעים לשאלת נוכחותו בזירת העבירה במועדים הרלוונטיים, ולפיכך מדובר בשקרים מהותיים, ברורים וחד משמעיים, אשר כוונתו להכשיל את החקירה בעניינו. שקרי המערער הוכחו בראיות עצמאיות, כמפורט בהכרעת הדין, שעיקרן איכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער, במועדים הרלבנטיים לביצוע העבירות, ובסמיכות מקום לזירת האירועים. סבורני, כי אין כל ממש בטענת המערער לפיה שקריו נועדו להרחיק את עצמו מהעבירות שיוחסו לו במסגרת האישום השישי, בהן הוא הודה לבסוף. עיון בהודעותיו של המערער במהלך חקירתו במשטרה, אשר הוגשו לבית משפט קמא (ת/1-5), ובדו"ח ההצבעה על זירת העבירה (ת/16), מעלה כי באותם שקרים, ביקש המערער להרחיק עצמו מביצוען של כלל העבירות בהן הוא הואשם. כך לדוגמא, ביום 29.9.2010, בעת שהובא המערער לאזור האירוע ונשאל אם הגיע בעבר לצומת רעננה צפון, הוא הכחיש את המצאותו בזירת העבירה בחודשים אוגוסט - ספטמבר 2010, תקופה שבה בוצעו כל העבירות, אם כי ציין כי היה במקום "מזמן לפני מספר חודשים" (ת/16). זאת, בניגוד לגרסאותיו הקודמות בחקירותיו במשטרה, בהן הכחיש את עצם נוכחותו באזור בחודשים האחרונים ואף בשנה האחרונה. בנוסף, בחקירתו הראשונה של המערער, מיום 22.9.2010, לאחר מעצרו בעקבות אירועי האישום השמיני, הוא הכחיש כי ביצע עבירת שוד וניסיון לבצע מעשה מגונה באשה, למרות שלבסוף הוא הודה במעשים אלה, בגדרי הודאתו באישום השישי (ת/1, בשורות 37-44). עוד ראוי לציין, כי כאשר החוקר עימת את המערער עם נתוני איכון מכשיר הטלפון הנייד שלו, המצביע על כך שהוא נכח בזירת העבירה במועדים הרלוונטיים, המערער בחר למלא את פיו מים ונמנע מלהשיב. עולה, אפוא, כי שקריו של המערער נוגעים במישורן לביצוע כל העבירות בהן הוא הואשם, לרבות העבירות שיוחסו לו במסגרת האישום השישי. המערער לא הציג בפני בית משפט קמא כל הסבר לשקריו אלה בחקירה, וכזכור הוא בחר שלא להעיד, דבר המחזק, כשלעצמו, את ראיות התביעה, כפי שיפורט בהמשך.

76. עוד אוסיף, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המערער בנוגע לאיכון מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. לא מצאתי כל סיבה להתערב במסקנותיו של בית משפט קמא, בנוגע למשקלם הראייתי של הנתונים אשר הופקו ממחקרי התקשורת שבוצעו במקרה דנן. ממצאים אלה נקבעו על יסוד חוות דעת מומחה שהוגשה מטעם התביעה, בצרוף עדותו של אברהמי, אשר ערך את חוות הדעת, מבלי שהיתה מחלוקת לגבי אמיתות ומהימנות הממצאים והמסקנות. כפי שנקבע בהכרעת הדין, מחקרי התקשורת מעידים על הימצאותו של המערער בזירת העבירה הרלבנטית לאישום השמיני, בסמוך לשעת ביצועה; ועל הימצאותו בקרבת מקום לזירת העבירה, ובמועדים קרובים לשעת התרחשות האירועים המתוארים ביתר האישומים. מקובלת עליי מסקנתו של בית משפט קמא, לפיה הממצאים שהופקו מאיכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער מחזקים את ראיות התביעה, הן בשל משקלן העצמאי והן לנוכח שקריו בנושא זה, בחקירתו במשטרה.

הימנעות המערער מלהעיד

77. לטענתו של המערער, אין לזקוף לחובתו את הימנעותו מלהעיד בפני בית משפט קמא, משום שהוא סבר כי עדות זו מיותרת. לטעמי, אין כל ממש בטענה זו. כידוע, סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי מורה, כי "הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע...". הרציונל הטמון ביסוד הוראה זו, נעוץ בהנחה, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר, לפיה אדם חף מפשע לא יימנע, בדרך כלל, מלהציג את גרסתו, ואף ימתין בכיליון עיניים להזדמנות להשמיע את עדותו, על מנת לסתור את הגרסה המרשיעה (עניין קייס, בפסקה 33 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה).

78. אכן, וכפי שציין בצדק בית משפט קמא, שתיקת הנאשם במשפטו אינה יכולה לשמש תחליף לראיות התביעה המבססות את אשמתו, אלא שמדובר בראיה העשויה לשמש חיזוק למשקלן הראייתי של ראיות התביעה, ואף כסיוע, במקום שנדרשת תוספת כזו. הוראת סעיף 162(א) הנ"ל מבטאת איזון בין האינטרס שעניינו חשיפת האמת בהליך הפלילי, לבין זכות השתיקה הנתונה לנאשם, כאמור בסעיף 161(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, כחלק מזכותו להגנה מפני הפללה עצמית (עניין קייס, בפסקאות 37-38 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה; רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי, בפסקאות 7-11 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (14.12.06)); קדמי, חלק ראשון, בעמוד 305-309; גבריאל הלוי תורת דיני הראיות כרך ב', 351-353 (2013) (להלן: גבריאל הלוי)). משקלה הראייתי של שתיקת הנאשם במשפט ייקבע בכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו המיוחדות, כאשר המשקל עשוי להיות מושפע מקיומו של הסבר סביר לשתיקה זו. ואולם, אין די בהסבר סתמי ובלתי הגיוני לבחירתו של הנאשם להימנע מלהעיד במשפטו (עניין קייס, בפסקאות 39-40 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה; קדמי, חלק ראשון, שם).

בנידון דידן, הנני סבור כי בצדק ייחס בית משפט קמא להימנעותו של המערער מלהעיד בבית המשפט את מלוא המשקל הראייתי, כחיזוק לראיות התביעה לגבי כל אחד מן האישומים, בהינתן העובדה כי לא ניתן הסבר של ממש מצידו של המערער לשתיקתו במשפט. לו אכן סבר המערער כי המשיבה לא עמדה בנטל הבאת הראיות הרובץ על שכמה, ניתן היה לצפות כי יציין זאת בפני בית משפט קמא, ואף להשמיע טענת "אין להשיב לאשמה", אך כזאת לא עשה המערער (להרחבה בנושא זה, ראו: גבריאל הלוי, כרך ב', בעמ' 340-346). כמו כן, אין בידי לקבל את טענתו של המערער כי עדותו במשפט היא למעשה חסרת כל ערך, לנוכח העובדה כי הוא הכחיש את דבר מעורבותו באירועים המיוחסים לו. סבורני, כי בנסיבות העניין היה על המערער להסביר את הסיבה שהוא בחר בדרך של הכחשת מעורבותו באירועים, לרבות הכחשה כי היה מעורב באירוע המתואר באישום השישי, שבו הוא הודה בבית המשפט. אין זה סביר והגיוני כי אדם המשוכנע בחפותו, אשר נחשד בעבירות שאינן מן הקלות, ואשר עלולות לגרור עונש מאסר ארוך, יבחר

שלא למסור את גרסתו המזכה, לטעמו, וימלא את פיו מים. עוד ראוי להזכיר, בהקשר זה, את ההלכה לפיה עצת עורך דין להימנע ממסירת עדות, בשל הערכתו של הסנגור כי אין די בראיות התביעה על מנת להביא להרשעת הנאשם, אינה מהווה, ככלל, משום הסבר סביר להימנעותו של הנאשם מלהעיד במשפט (ע"פ 470/85 בן גל נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 133 (1989)). בשל הימנעותו של המערער מלהעיד, נותרו ראיותיה המפלילות של המשיבה ללא התייחסות והבהרה מצידו של המערער, ובכלל זה מדובר בראיות המלמדות על נוכחותו של המערער בזירת העבירה, כעולה מנתוני איכון המכשיר הנייד שהיה ברשותו. משבחר המערער שלא להעיד, נותרה גרסת המשיבה במלוא משקלה הראייתי, כאשר הימנעותו של המערער מלהעיד משמשת חיזוק לראיותיה.

האישום הרביעי - ראיית הדנ"א

79. זה המקום לפנות לטענתו של המערער, הנוגעת לביסוס הרשעתו בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום הרביעי, על ראיית הדנ"א. אקדים ואומר, כי אין בידי לקבל את טענתו של המערער בנוגע לעוצמתה של ראיית הדנ"א, לשם הוכחת אשמתו בגדרי האישום הרביעי. רבות נכתב ונאמר בפסיקתו של בית משפט זה, ובספרות, על אודות השימוש בבדיקת דנ"א כראיה ייחודית ובעלת משקל גבוה במיוחד, ובשל קוצר היריעה אתייחס להלן לעיקרי הדברים, ככל שהם רלוונטיים לדיונו.

80. דנ"א הוא "הצופן הגנטי" של האדם, כאשר לכל אדם צופן גנטי שונה וייחודי לו בלבד, באופן המבחין אותו מאחרים. בדיקת דנ"א לצרכים פורנזיים מבוססת על השוואה בין דגימות גנטיות, תוך התייחסות לשכיחותו של הפרופיל הגנטי באוכלוסייה. בדיקות דנ"א מתקבלות מזה שנים כראיה בבתי המשפט, כאשר אליהן מתלוות שתי מערכות של ראיות, כמפורט להלן. המערכת הראייתית הראשונה עניינה בעדות מומחה העוסקת במידת ההתאמה הקיימת בין שתי דגימות גנטיות, ובדרך כלל מדובר במידת ההתאמה בין דגימה שנלקחה מזירת העבירה לבין הפרופיל הגנטי של הנאשם. המערכת הראייתית הנוספת עניינה בהערכה הסתברותית לגבי שכיחות הופעתה של התאמה גנטית, בקרב אוכלוסיות שונות. על יסוד ההערכה הסתברותית, נדרש בית המשפט לקבוע, אם ההתאמה בין הדגימות בצירוף חוות דעת הנוגעת לשכיחות ההתאמה בקרב אוכלוסיות שונות, מעידות על זהות בין הנאשם לבין בעל דגימת הדנ"א בזירת העבירה (ע"פ 9724/02 אבו-חמאד נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 71, 82-83 (2003) (להלן: עניין אבו-חמאד); ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (24.9.2012) (להלן: עניין אלמליח); עניין והבה, בפסקה 82 לפסק דיני; להרחבה על מבנה הדנ"א ואופן בדיקתו לצרכים פורנזיים ראו, בין היתר: יורם פלוצקי "משקלה של ראיית DNA - בעקבות פסק הדין מוראד אבו חמאד" רפואה ומשפט 30 (2004) 174; אחיקם סטולר ויורם פלוצקי "D.N.A. על דוכן העדים" רפואה ומשפט - ספר היובל 143 (2001)).

81. בעניין אבו-חמאד דן השופט (כתוארו אז) מ' חשין בפוטנציאל הראייתי הטמון בבדיקת הדנ"א בצינו כי בדיקה זו נחשבת, אמנם, לראיה מדעית חדשה, אך היא מקובלת כיום על הקהילה המדעית בעולם ועל בתי המשפט בישראל ובמדינות רבות אחרות. השופט מ' חשין קבע, כי:

"בדיקת הדנ"א ראייה קבילה וראויה היא, ובית-המשפט יכול ורשאי לראותה כראיה מהימנה בלא לבדוק מחדש בכל פעם את עיקרי השיטה המדעית. כל זאת כמובן בכפוף לשני תנאים עיקריים אלה: אחד, כי עיקרי השיטה ועיקרי הבדיקה יהיו נתונים לבחינה ולהפרכה בכל עת ובכל דרך לגיטימית, ושניים, יוכח כי הבדיקה הקונקרטיית העומדת לדיון נערכה בהתאם לכללים הנדרשים על-פי השיטה המדעית שלעניין" (עניין אבו-חמאד, בפסקה 20; בקשה לדיון נוסף

נדחתה בדנ"פ 9903/03 אבו-חמאד נ' מדינת ישראל (19.12.2004) (להלן: דנ"פ אבו-חמאד).

לאחר סקירת הפסיקה הרלבנטית בישראל, ציין השופט מ' חשין, בפסקה 26 לפסק דינו, כי בתי המשפט בישראל רואים בהתאמה שבין דגימות הדנ"א, מרמה הסתברותית מסוימת ומעלה, משום ראייה לזהות בין הגורם, אשר לו שייכת דגימת הדנ"א שנמצאה בזירת העבירה, לבין הנאשם, שדגימת הדנ"א שלו נבדקה ונמצאה תואמת. אשר לשכיחות ההתאמה הנדרשת, ציין השופט מ' חשין כי, ככל ששכיחות ההתאמה בין הדנ"א שנמצא בזירת העבירה לבין הדנ"א של הנאשם "תפחת ותלך כן יעלה ערכה של ראיית הדנ"א", והוסיף עוד:

"שכיחות של אחד בין מיליארדים די בה כדי לקשור פלוני לעבירה וכך אף בשכיחות של מיליונים, ואולם אין צורך שנקבע מסמרות. בענייננו-שלנו המדובר הוא בשכיחות של אחד לכשבעה מיליארד, ודי בשכיחות זו כדי לקשור את המערער בשלשלאות כבדות אל מעשה הפשע שנעשה בגופה של המתלוננת" (עניין אבו-חמאד, בפסקה 35).

השופט מ' חשין ציין כי, למיטב ידיעתו, בדיקת דנ"א לא שימשה, עד לאותה עת, כראיה יחידה להרשעה. עם זאת, הביע השופט מ' חשין את דעתו, כי:

"בדיקת דנ"א בהסתברות סטטיסטית גבוהה (ובלא שנכריע במידתו של אותו גובה) ראויה היא שדינה יהא כראיה של טביעת אצבעות. ובהיעדר הסבר סביר - הסבר העשוי לעורר ספק בלב בית-המשפט - יהא ניתן להרשיע נאשם אך על-פי ראייה זו" (שם, וראו גם פסקה 2 לחוות דעתו של השופט י' טירקל).

82. בע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל (24.9.2012) (להלן: עניין אלמליח), נקבע, כי בנסיבות מסוימות ניתן להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א כראיה יחידה, ובלשונה של השופטת ע' ארבל:

"להשקפתי, ניתן בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה. אף לטעמי, יש לגזור לעניין זה גזירה שווה מההלכה הנוהגת בשיטתנו באשר לראיה של טביעת אצבע (בכפוף לאמור להלן). זו מורה כי ניתן לבסס הרשעה בפלילים על טביעת אצבע כראיה יחידה ובלבד שאין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר 'תמים' להימצאותה של הטביעה, במידה המקימה ספק סביר באשמתו של הנאשם..." (שם, בפסקה 27; ראו גם: עניין והבה; ע"פ 8056/10 עווד נ' מדינת ישראל (19.11.2012), ובקשה לדין נוסף אשר נדחתה בדנ"פ 8778/12 עווד נ' מדינת ישראל (13.12.2012)).

עם זאת, הדגישה השופטת ע' ארבל, כי אין לקבוע "היתר גורף" להרשעת נאשם על סמך ראיית דנ"א בלבד, אלא שיש לשמור זאת למקרים מיוחדים, כאשר כל מקרה יידון לגופו ועל פי נסיבותיו המיוחדות. ועוד נקבע, כי על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו להרשיע נאשם על סמך ראיית דנ"א העומדת לבדה, מאחר שכל כובד המשקל מוטל על אותה ראייה יחידה (שם, בפסקה 30).

83. נקבע בנוסף, כי בבוא בית המשפט להעריך את משקלה של ראיית הדנ"א, עליו לתת את דעתו למספר קריטריונים וביניהם: תקינותה של בדיקת הדנ"א; ומשמעות הנתונים העולים מהבדיקה, בדגש על מידת הוודאות

שבמצאי ובמסקנות המומחים. יצוין, בהקשר זה, כי שאלת מידת ההתאמה ונתוני ההסתברות המינימאליים, הנדרשים לשם קביעת זהות בין מקור הדנ"א שנמצא בזירת העבירה לבין המטען הגנטי של הנאשם, הושארו בצריך עיון בעניין אלמליח, אך השופטת ע' ארבל ציינה, "בכל הזירות המתחייבת", כי אפיון גנטי התואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד, די בו לשם קביעת זהותו של אדם. לבסוף, נקבע כי משקלה הראייתי של ראיית הדנ"א ועצם האפשרות להרשיע את הנאשם על-פיה יוכרעו, כפי שנעשה לגבי כל ראיה נסיבתית אחרת, לאחר שבית המשפט ייתן את דעתו לקיומו של הסבר מניח את הדעת, לנוכחותו של הנאשם בזירת העבירה או לקיומה של גרסה מזכה, אשר יש בה כדי לטעת ספק סביר, בדבר אשמתו של הנאשם (עניין אלמליח, בפסקאות 31-36; ראו גם, עניין והבה, בפסקה 82 לפסק דיני, והאסמכתאות שם).

84. ומן הכלל אל הפרט. המערער לא חלק על מומחיותם של המומחים אשר העידו מטעם התביעה ועל מצאי בדיקת הדנ"א, והוא בחר שלא להביא עדים מומחים מטעמו, על מנת לסתור את ממצאיהם ומסקנותיהם של מומחי התביעה. בא כוחו של המערער הסתפק בחקירת מומחי התביעה, בנוגע לרמת ההסתברות הנוגעת לאפשרות כי מדובר באדם אחר בעל נתונים גנטיים זהים או דומים לאלו של המערער.

85. כעולה מחוות דעתו של מומחה המז"פ (ת/18) ומעדותו בבית משפט קמא (פרוטוקול הדיון מיום 25.5.2011, בעמ' 57-65), הדגימה שנלקחה מתחת לציפורניה של ד' נבדקה בבדיקת דנ"א ב-10 אתרים שונים, ונמצא כי היא מכילה תערובת של פרופילי דנ"א, אשר מקורה ביותר מפרט אחד. המערער עצמו נמצא מתאים להיות "התורם האחר" לתערובת, בכל אחד מן האתרים שנבדקו. בנוסף, העיד מומחה המז"פ כי הגם שלא ניתן לשלול באופן מוחלט את האפשרות כי קיים תורם שלישי לתערובת, הרי שהסתברות לכך היא נמוכה מאוד. מומחה המז"פ התייחס בחקירתו הנגדית לחוות דעתו של פרופסור מוטרו (ת/20) ואישר כי מספר הפרופילים הגנטיים אשר עשויים להיות מתאימים לשמש כ"תורם האחר" לתערובת, עומד על 3,125 (פרוטוקול הדיון מיום 25.5.2011, בעמ' 60). ואולם, בהמשך חקירתו הנגדית, מסר מומחה המז"פ כי הנתון הרלוונטי, כפי שהופיע בחוות דעתו של פרופסור מוטרו, מתקבל מסכום כל אחת מהאפשרויות הנ"ל, דבר המוביל לשכיחות של 1 ל-11 ביליון באוכלוסייה הישראלית הערבית, לגבי האפשרות לקיומו של "תורם אחר", מלבד המערער (שם, בשורות 14-20).

86. פרופסור מוטרו, אשר בדק מבחינה סטטיסטית את שכיחות ההתאמה של המערער, בהתייחס למגזרי אוכלוסייה שונים, חזר על האמור בחוות דעתו (ת/20), כי הסיכוי למציאת אדם נוסף, מלבד המערער, אשר יתאים להיות "התורם האחר" לתערובת, אשר נמצאה בדגימה שנלקחה מתחת לציפורניה של דינה, עומד על 1 ל-6 ביליון באוכלוסייה הישראלית היהודית, ובאוכלוסייה הערבית הישראלית, אליה משתייך המערער, סיכוי זה עומד על 1 ל-11 ביליון. כעולה מעדותו של פרופסור מוטרו, מדובר בסיכוי אפסי להמצאות תורם אחר ולמעשה הדבר בלתי אפשרי במציאות (פרוטוקול הדיון מיום 5.6.2011, בעמ' 72, שורות 9-25). בחקירתו הנגדית הוסיף פרופסור מוטרו והבהיר, כי הוא בחן את כל הפרופילים הגנטיים האפשריים המתאימים להיות "התורם האחר" לתערובת, והגיע, כאמור, להסתברות של 1 ל-11 ביליון באוכלוסייה הישראלית הערבית, אשר אינם קרובי משפחה. משמעות הדבר היא, כי אף אם מספר הערבים הישראלים בארץ היה מגיע ל-11 מיליון, והוא אינו מתקרב לכך, היה צריך להכפיל את מספרם פי מיליון על מנת למצוא אדם נוסף בעל פרופיל גנטי זהה לזה של המערער, ולפיכך, הסביר פרופסור מוטרו, כי "העובדה שמצאנו כזה (הכוונה למערער - א.ש.), זה בדיוק עוצמת ההוכחה" (פרוטוקול הדיון מיום 5.6.2011, בעמ' 77, שורות 6-25).

87. עולה מהמקובץ, כי בדיקת הדנ"א בנידון דין מעידה על תאימות מלאה בין אפיונו הגנטי של המערער לבין אפיונו הגנטי של התוקף באישום הרביעי. כמסתבר מחוות הדעת שהוגשו לבית משפט קמא ומעודיות המומחים,

ההסתברות הסטטיסטית לגבי מידת ההתאמה במקרה דנן, אינה מותרתה מקום לספק בדבר זיהויו של המערער, כמי שביצע את המעשים המתוארים באישום הרביעי. יצוין, כי שכיחות של 1 ל-11 ביליון, כפי שעולה מחוות דעתו של פרופסור מוטרו, היא שכיחות נמוכה בהרבה מזו שהוכרה בפסיקה בישראל, כמספקת להוכחת קיומה של זהות בין הנאשם, לבין מי שהותיר את דגימת הדנ"א בזירת העבירה (ראו, עניין אבו-חמאד, בפסקאות 25-27; ועניין אלמליח, בפסקה 32). לסיכום, ניתן לקבוע כי יש בתאימות זו כדי להעיד על זהות בין המערער לבין מי שתקף את דינה, כמפורט באישום הרביעי.

88. המערער העלה טענות מן הגורן ומן היקב לאישוש טענתו בדבר חולשתה של ראיית הדנ"א כראיה סטטיסטית, ואולם אין בידי לקבל את טענותיו. טענותיו אלה של המערער נבחנו על ידי בית משפט קמא, אשר החליט לדחותן, לאחר ניתוח מעמיק של תוצאות בדיקת הדנ"א ועדויות המומחים, ולא מצאתי כל עילה להתערב בקביעותו של בית משפט קמא. המערער שב וטען כי קיימים למעלה מ-3,000 פרופילים גנטיים אשר עשויים לשמש כ"תורם האחר" לתערובת, והדבר מכרסם, לדבריו, באופן משמעותי במשקלה של ראיית הדנ"א. ואולם, שני המומחים העידו כי חישובו הסטטיסטי של פרופסור מוטרו מתייחס ל-3,125 הפרופילים הגנטיים האפשריים, אותם הזכיר המערער, כאשר מסקנתו בדבר הסיכוי הנמוך, עד אפסי, למציאת אדם נוסף המתאים להיות "התורם האחר" לתערובת, סיכוי העומד על 1 ל-11 ביליון באוכלוסיה הערבית הישראלית, מתייחס לכל אחד מן הפרופילים הגנטיים האפשריים הללו.

המסקנה המתבקשת היא, אפוא, כי יש לראות בראיית הדנ"א הנוגעת לאישום הרביעי, כראיה בעלת עוצמה גבוהה ביותר, ומבלי לקבוע מסמרות בשאלה אם ניתן להסתפק בראיה זו כשהיא עומדת לבדה, אין ספק כי היא משמשת כראיה משמעותית ביותר, בין יתר ראיות התביעה.

89. טענות נוספות שהיו בפי המערער מתייחסות לממצאים עובדתיים מסויימים שנקבעו על ידי בית משפט קמא. כך, נטען על ידי המערער כי תיאורה של ד' את התוקף כ"סיני או תאילנדי", ועדותה בפני בית משפט קמא כי היא לא שרטה את התוקף ולא נגעה בו בידיה, יש בכל אלה כדי לשלול את המשמעות המפלילה של ראיית הדנ"א, כלפי המערער. בית משפט קמא היה ער לטענותיו אלה של המערער, ובחן את שאלת זיהויו של המערער, גם בשים לב ליתר הראיות שהונחו בפניו. זאת, לאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי מעדותה של ד' ומעדויות המומחים, ולא מצאתי כל עילה להתערב בממצאיו. למעלה מן הצורך, ראוי להזכיר כי ד' העידה בחקירתה הנגדית כי היא סברה בתחילה שהתוקף הוא סיני או תאילנדי בשל הלחץ שבו היתה נתונה, כאשר האירוע עצמו התרחש במהירות, אך בהמשך היא הגיעה למסקנה כי מדובר בבן מיעוטים (פרוטוקול הדיון מיום 11.5.2011, בעמ' 32, שורות 9-30). סבורני, כי טעותה של ד' לגבי תיאורו של המערער, היא טעות סבירה, בנסיבות העניין, וניתן להסבירה בסערת הרגשות בה היתה נתונה בעת התקיפה, אשר התרחשה במשך זמן קצר והסתיימה כהרף עין. מכל מקום, זהותו של התוקף הוכחה, כאמור לעיל, ביתר הראיות ובעיקר באמצעות ראיית הדנ"א, עליה עמדנו בדברינו הקודמים. אשר לטענה כי לא היה מגע בין ידיה של ד' לבין המערער, יש להזכיר כי בחקירתה החוזרת, ציינה ד' כי כאשר המערער ניסה לנשקה, היא החלה להתנגד לכך, למרות שהיא "לא זוכרת איך" (פרוטוקול הדיון מיום 11.5.2011, בעמ' 34, שורות 17-18). בכך ניתן להסביר כיצד הגיעה דגימת הדנ"א של המערער לציפורניה של ד', ומכל מקום, וכפי שהובהר לעיל, אין כל ספק כי פרופיל הדנ"א שנמצא בדגימה שנלקחה מתחת לציפורניה של ד' מתאים לאפיון הגנטי של המערער, ודי בכך כדי לדחות את טענתו, בהקשר זה.

90. לאחר שהובהר כי פרופיל הדנ"א שנמצא בתערובת שנמצאה מתחת לציפורניה של ד', מקורו במערער, ויש בכך כדי לקשור אותו לזירת העבירה, היה על המערער להציג הסבר סביר לקיומו של ממצא זה. ואולם, לא עלה בידי

המערער לספק הסבר הגיוני למסקנה העולה מבדיקת הדנ"א, והוא בחר שלא להעיד והסתפק בהכחשת מעורבותו בפרשה.

כזכור, הרשעתו של המערער לא נסמכה אך ורק על ראיית הדנ"א, אלא שהיא מבוססת על שורה של ראיות נוספות כדלהלן: שיטת הביצוע בה פעל המערער; הימנעות המערער מלהעיד במשפטו; איכון מכשיר הטלפון הנייד של המערער, אשר מלמד כי הוא שהה בסמוך לזירת העבירה כארבע שעות לאחר קרות האירוע; ושקרויו של המערער בחקירה בנושא אי נוכחותו בזירה, כעולה מאיכון מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו. בחינת כלל הראיות וטיעוני הצדדים מובילים למסקנה ההגיונית היחידה, לפיה המערער הוא שביצע את העבירות המיוחסות לו באישום הרביעי.

91. לסיכום, ועל-יסוד כלל הראיות שהובאו בפני בית משפט קמא, סבורני כי הרשעתו של המערער באישומים הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני, עומדת על בסיס איתן, ולפיכך אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על חומרת העונש

92. בפתח הדברים ראוי להזכיר את הכלל המושרש בפסיקתו של בית משפט זה, לפיו ערכאת ערעור לא תיטה להתערב במידת העונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא כאשר הוא סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014); ע"פ 2358/14 טופז נ' מדינת ישראל (21.5.2014)).

לאחר בחינת כלל השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל מסקנה כי, בכפוף להפחתה של שנת מאסר אחת מעונשו של המערער, בהסכמת המשיבה, ככל שהדבר נוגע לעבירה שעניינה שהייה שלא כדין בישראל, אין מקום להתערבות נוספת בעונשו של המערער, ויש לדחות את ערעורו על חומרת העונש.

93. המערער ניצל את שהייתו שלא כחוק בתחומי מדינת ישראל, על מנת לבצע עבירות חמורות ביותר, תוך שהוא מתמקד בנשים, במטרה לשדוד את רכושן ולבצע בחלקן מעשים מיניים, לשם סיפוק יצריו המעוותים. המדובר במעשים קשים ומקוממים הראויים לכל לשון של גינוי, מעשים אשר הסבו למתלוננות נזק נפשי רב, לבד מהפגיעה ברכושן, כפי שניתן ללמוד מתצהיר נפגעת העבירה המתייחס למתלוננת באישום השישי, אשר סיפרה על הנזקים הנפשיים הרבים שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של המערער. כמו כן, עולה מעדותה של המתלוננת באישום הרביעי, כי מעשיו הנלוזים של המערער גרמו לה לטראומה נפשית קשה.

מטרת הענישה במקרים מעין אלו היא, בין היתר, להגן על נשים המהלכות לתומן מפני עבריינים חסרי מעצורים, המבקשים לפגוע בהן, כדוגמת המערער. בית משפט קמא זקף לזכותו של המערער את נסיבותיו האישיות, את עברו הנקי ואת הודאתו בשניים מהאישומים. יצוין, כי הודאתו של המערער בבית המשפט במיחוס לו באישום השישי נובעת מראיית הדנ"א שעמדה לחובתו, לאחר שהוא ירק לעברה של המתלוננת, ובכך הוא הותיר על בגדיה את טביעת הדנ"א שלו.

אכן, העונש שנגזר על המערער אינו קל, אך נראה כי יש בו כדי לשקף כראוי את חומרת המעשים ותוצאותיהם, והוא אינו סוטה, ובוודאי שלא באורח קיצוני, מרמת הענישה הנהוגה במקרים דומים. נזכיר, כי בצד העבירה שעניינה מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, קצב המחוקק עונש של שבע שנות מאסר, ולא בכדי. כך, למשל, ברע"פ 2802/13 אלחלים נ' מדינת ישראל (5.5.2013) נדון עניינו של נאשם, אשר עונשו נקבע, בסופו של דבר, לכדי מאסר בן 36 חודשים לריצוי בפועל, לאחר שהורשע בביצוע עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, וכליאת שווא, לפי סעיף 377; ברע"פ 6779/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.11.2012) נדון עניינו של נאשם, אשר נגזרו עליו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין ביצוע מספר עבירות של מעשה מגונה בקטינים (וראו גם, ע"פ 7169/07 פלוני נ' מדינת ישראל (5.3.2009); ע"פ 6463/08 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.2009); ע"פ 980/10 פלוני נ' מדינת ישראל (20.9.2010)).

94. ומכאן לרמת הענישה בעבירת השוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. בע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013), הועמד עונשו של מערער, אשר הורשע בשוד מכשיר טלפון סלולארי מעוברת אורח, על 40 חודשי מאסר בפועל; בע"פ 2678/12 אבו כף נ' מדינת ישראל (15.1.2013) נדחה ערעורו של נאשם, שנגזרו עליו 36 חודשי מאסר, בגין שוד של 2,000 ש"ח מסניף דואר; בע"פ 602/13 סלהב נ' מדינת ישראל (3.3.2014) נדחה ערעורו של נאשם שנגזרו עליו חמש שנות מאסר לריצוי בפועל, לאחר שהורשע בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין. עוד ראוי לציין, כי מגמת הפסיקה היא בכיוון של החמרה בענישה בגין ביצוע עבירה זו, ויפים לענייננו דברי חברי, השופט ס' ג'ובראן, בע"פ 9094/12 טספאי נ' מדינת ישראל (28.4.2013):

"אין מחלוקת כי עבירת השוד עבירה חמורה היא. ראשית, פוגעת עבירה זו בקניינו של הקרבן. שנית, וחמור מכך, עבירת השוד פוגעת בביטחונו האישי של הקרבן. תחושת האימה וחוסר האונים בה שרוי קרבן עבירת השוד, והחשש לחייו, מותירים בו לא פעם צלקות חמורות לאורך תקופה ארוכה. מטעם זה קבע בית המשפט לא אחת כי גם מקום בו לא בוצעה אלימות פיזית בפועל, וכן מקום בו כלל לא הוצג כלי הנשק, ראוי להטיל עונשים מרתיעים על המבצעים עבירות אלו" (וראו גם, ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2013); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל (24.4.2013)).

סוף דבר

95. על יסוד האמור לעיל, אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין, ולקבל את הערעור על גזר הדין בחלקו, כך שתופחת שנת מאסר אחת מעונש המאסר לריצוי בפועל שהוטל על המערער, באופן שהמערער ירצה עונש מאסר בפועל בן שבע שנים. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

עמוד 31

שופט

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, י"ח בחשון התשע"ה (11.11.2014).

שופט

שופט

שופט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 104.doc_12037310 יא